

وروستی ارمان

رفیع اللہ روشن

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پر لیکه کړې او یا یې پر لیکه
کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

حانگرنې

وروستی ارمان

د کتاب نوم:

رفیع الله روشن

لیکوال:

لیکوال

کمپوز:

فدا حسین

ډیزاین:

۱۳۹۴ ل

چاپکال:

دوهم

چاپ وار:

۲

خپرونو لړ:

ملي تحریک

خپرنډوی

ڊال۽

ٽولو هغو ناول ليکونڪو ته چڻ دناول لوستلو او بنڪليو
الفاظو او تورو يڻ ماته هم دناول په نامه ديوه جونگ د
ليکلو ځواک راکړ او خپلي سپورمي ته چڻ دخپلي ميني
دنري په رانه اسمان کي له ستورو يڻ راته قنديلونه
جوړول له خيال سره غاړي وبستم او دغه ناول يڻ
تاسو لپاره را باندي آماده کي.

خوتکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلې نامه چې دنيا، اخرت، ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړل او بيا يې ددې لويې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو انسان مقدم او بهتر وگرځاوه.

قدرمنو او زړه ته راتېرو لوستونکيو، پوهېرم په هره برخه کې چې وي يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد او پوهې ته ضرورت لري، زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې کړی دی، چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی، هېڅ زړه نشم کولای چې ستاسو په لاسونه کې د ورستي ارمان ناول باندې يوه کرښه هم وکارم ځکه چې په خپله مې ليکلې، حتی له بلې ژبې مې هم ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو ورونو او خویندو پوهېرم تاسو به تر دې وړاندې هم ډېر ناولونه، لنډې کيسې او داستانونه لوستي وي، ډېر خوند به مو ورځنې اخستی وي او ډېر به يې له ځانه سره اخستي ياست، ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت ليکل شوي وي، د الفاظو ښکلا پکې دومره ډېره وي چې بېخي لوستونکی يوې بلې دنيا ته بيايي، دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله د ناول او کيسو ډېر مينه وال يم.

زه تاسو ته دانه وایم چې ورستی ارمان ناول ددې لپاره ولولې چې ډېر خوندور دی او يا هم په ډېره خوږه کيسه راڅرخي مگر دا درته وایم چې تاسو ورستی ارمان زما د ځان ستړی کولو زحمت وېستلو او شپو رڼو سبا کولو ارزيايي کولو لپاره ولولې او ارزونه يې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض گڼم چې د سپين زر ميلاد کمپيوټري مطبعې له رئيس ښاغلي وحيد الله مايار څخه د زړه له تله مننه وکړم چې د ورستي ارمان د چاپ لگښت يې په غاړه واخيست او ستاسو تر لاسونو يې در ورسوه.

دهېواد د ابادۍ او تاسو ټولو ته د نښه ژوند په هيله
رفيع الله روشن

پيل

د ملک شپږ په اولادونو کې اکرام دخبرې هلک و ، هغه له کوچنيوالي زيرک او پړکاره هلک وو ، له زده کړو سره يې بې کچې مينه وه ،
د عمر په لحاظ کوچنی وو خو د تجربې او فکر په لحاظ سم بابا و ، په کلي کور کې په ټولو ډېر گران وپه کروندو کې چې به چا وليد نو کوچنی بزگر يې باله ، دا چې په کور کې يې له مور سره په کارونو کې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او ديوې لور پشان يې دهغې لاسنيوی کاوه ، دکلي نجونو به ورته اشپز ويلې ، همد اچې وبه يې لیده دشوخی په ډول به يې پرې غږ وکړ ، نن دې څه پاڅه کړيدي ؟
په دې سره به اکرام غوسه کېده ، نجونو ته به يې بدې ردې ويلې ، ورته ويل به يې شرمېږي نه چې داسې وايی ؟ خو هغو شو خو جنکيو به هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست .

يو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانو سره له خپل ولايت څخه سلگونه كيلو متره لرې يوه بل ولايت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ ، که څه هم پلار او کورنۍ يې نه پرېښوده ، خوبيا هم ولاړ ، هغه ولايت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ يې له مخالفينو سره وې ، همدالامل وو چې دژوند داړتيا وړ ډېرو شيانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پيدا کېده ، خصوصاً صحي اسانتياوې ، په هغه ځای کې به ډاکټر يوناروغ ته ، يوه پيچکاري په پنځوس افغانۍ تېروله ، يوسيرم په سل او يو عادي پانسما ن يې په ۳۰۰ افغانۍ کاوه ، دا چې اکرام ته د پيچکاري ، سيرم تېرولو او پانسما ن چل ياد وواو په کلي کې يې ډېرو ناروغانو سره د ډاکټرانوله هدايت وروسته په يادو

ضرورياتو کي مرسته کړې، يوه ورځ ورته يو ناروغ چې اقتصادي وضع يې هم ښه نه وه، د ډاکټرانو له ظلمونو سر وټاکوه، اکرام ورته وويل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشي، زه درته پيچکاری کوم، ناروغ همداسې وکړل، خو پيچکاری چې اکرام ورته کړې وې، نو ناروغ په خپل کلي کور کې ويلي وو چې دلته يو هلک دی په ډاکټري پوهېږي، خو مزدوری ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېر ناروغان چې پخوانی ناروغ سلیم به يې مخکې راروان وو، د اکرام خواته د پيچکاری، يا پانسما لپاره راتلل.

آخر داشو چې اکرام په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو، بيا به خلکو کار او مزدوری ته نه پرېښود، ورته ويل يې چې ستا ملگري دخپلې مزدوری، څومره حق الزحمه اخلي، مور تاته دهغې دوه برابره درکوو، ته به کار نکوي.

په دې سره به د اکرام ورسره تلليو ټولو ملگرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نو دکلي مشرانو ورته وويل: کوچنی ډاکټر صاحب! که ستا ملگري نه خوا بدي کېږي نو ته له دې ځايه مه ځه، تاته مور دلته ډېرې اسانتياوې برابرې، څنگه چې هغه خلک د ځايي ډاکټرانو څخه ډېر تنگ شوي وو او ټول يې د پلي پرته کېښولي وو نو ټولو اکرام ته همدا خبره کوله، خو اکرام او ملگرو يې نه ورسره منله ځکه هغه ولايت ډېر ناامنه وو، هره ورځ به دوه درې مړي ددوی په شاوخوا کې موندل کېدل.

د اکرام له کلي په تگ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک ډېر خفه وو، کله چې له مزدوری راوگرځېدل، په کابل کې ورته يوه دنده پيدا شوه، چې دی ډېر ورسره خوشحاله و، اوس دهغه په کور کې کوچنی خويندې دومره رالويې

شوی وې چې ډاکرام پرځای یې د مور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او د کور کارونه یې ورسره سمبالول.

همدارنگه ترده کشرانو وروڼو یې له پلار سره سمه همکاري کوله، دی به په میاشت کې یوځل کورته راته، درې څلور ورځې به یې له کورنۍ او ملگرو سره تېرې کړې، بېرته به ولاړ.

یوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی، د ژمي موسم و هوا ډېره یخه وه، چې راوړسېد یواځې مور یې وینسه وه او دخپل ځوی دراتللو لپاره یې دانگړ دروازې ته کتل، اکرام یې ولید، چې حوډلی ته راننوت، دخدای پاک شکر یې ادا کړ، ورپورته شوه، سترې مشي اوښه راغلاست یې ورته وویل، مور یې د وډۍ او چایو ورته وویل، خو اکرام انکار وکړ.

نه مورجانې! نه یې خورم، سترې شوی یم خوب راځي، جنکۍ هم ویدې دي، نو پرې یې ږده چې خوب وکړي، زه وږی نه یم، ته هم استراحت وکړه، چې ډېره ناوخته ده، دواړه دخوب ځایونو ته ولاړل، سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول، دا چې اکرام د شپې ناوخته راغلی وو، نو کوچني ماشومان ټول ویده وو، په همدې خاطر سهار ټول ورنه را تاوول، دی یې د مور څنگ ته ناست و، لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جیب کې یې موبایل و شرنګېد، د زنگ له راتللو سره یې مور ورته وکتل، په ترڅه موسکا یې وویل:

زویه! یو خوستا ملگري هم سم پېریان دي، دمه دې لا جوړه نده، بیایې درپسې زنگونه سرکړل، موبایل یې ورنه کش کړ، بس چې هر څوک وي خپل کار به کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.

خودا چې شمېره نوې وه او وېې نه پېژندله، ورته یې وویل، مورې! کوم بل څوک به وي، کار به یې راسره وي، زما کوم ملگري ندی ځکه دهغوی ټولو

شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل يې ورکړ، ماشومانو ته يې وويل غلي شئ، چې اواز واورم، زنگ ډېر اوږد شو، نور د بندېدو په حال کې وو چې د تائيد تې يې کېکارېله، دهغه عادت و چې چاته به يې زنگ واهه او که بل چا به ورته زنگ ووهه نو دخبرو پيل به يې ورسره په سلام کاوه، ډېرې خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو، بلې، اورې اويانورا اصطلاحات کاروي، نويې سلام اداکړ، له هغې خوا يې ډېر تيت، کمزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو، (سلام شماکي هستين؟) اواز دنجلۍ وو، په دري يې خبرې کولې، ځواب يې ورکړ زنگ تا وهلی دی بايد چې ته ځان راوپېژني، کله يې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړيو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې، لکه د لارورکي پشان يې اخوا دېخواکتل، خودا ښه وو چې خدای يې پرده وکړه اړيکه پرې شوه، ده هم سرپسې ونه گرځاوه فکري يې وکړ شمېره به يې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقيقې وروسته بيا زنگ راغی هماغه شمېره وه، اوس يې نو چای څښلی وو، ښه يې اشتها صافه وه، له کوټې ووت له حويلې دباندې يې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بيا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه، چې ته څوک يې او زما شمېره دې له کومه کړې؟

اکرام ته يې خبرې دمسخرو پشان ښکاره شوې، ورغبرگه يې کړه، دا چې زه څوک يم، وروستۍ خبره ده، خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنگ دې وهلی دی.

نجلۍ وويل چالاکي مکوه، سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنگ راغلی وو خودا چې زه ويده وم اوننه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی، دنجلۍ خبرو ته يې زړه تنگ شو ورته يې وويل:

وگوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنگ ووهه او ما مه چپړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي بنکارېده، قسم يې ورته وکړ چې همداسې ده، لکه څرنگه چې مې وويل، خو اکرام ځکه نه شوای منلی چې زنگ يې ورته نه وو وهلی او نه يې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داخل يې خبرې په همدې کشمکش کې تر پنځلسو دقيقو واوښتې، اجازه يې ترې واخسته، خو ژمنه يې ورکړه چې زه بيا د رته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو، ای خدايه! دابه څوک وي، ايا په رښتيا هم همداسې ده لکه دا يې چې وايي؟ بيا به يې وويل هسې نه چې د دفتر کومه همکاره مې وي، يامې په خپلوانو کې کومه يوه نه وي او غواړي به چې ما وازمايي، چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له ليارې او په دې ونيوس تر کومې کچې ککړيم، له ژمنې سره سم يې زنگ ووهه ورته، خبرې يې بيا هم په پخوانۍ موضوع څرخېدې، اخر يې ورته وويل يو ځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک يې، دکوم ځای يې، متعلم يې، محصل يې او که کومه دنده لري؟

ځان يې په تمامه ورته معرفي کړ، له دې وروسته، هغې هم ځان وروپېژانده، نوم يې ورته مريم وښود، ويل يې چې په ننگرهار کې ژوند کوي او په يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې ۱۲م ټولگي زده کوونکې ده، پلار يې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي، لکه په دفتر کې له همکارانو سره، په کورسونو کې له همصنفيانو سره او همدارنگه په ډېرې ورکشاپونو کې، څو کله يې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ او خوږه لهجه خبرې نه وې کړې، خوددې په خبرو کې يو ډول عجز، سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی ورته ښکاره شو، احساس يې ورته دروند معلومېده.

هغې به اکرام ته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنا معلومېږي، په يو افغاني ټلوېزيون کې يې ډيوژورنالېست نوم يې ورته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی، هغه ورته وويل شايد همدا سې به وي.

دخه وخت په تېرېدو سره يې دومره له اواز سره اموخته شو چې که ډېر کله به يې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به ولکه ډېر يولو شې چې يې ورک کړي وي.

دنجلۍ لخوا دورکړل شويو معلوماتو له مخې يې ورپسې پلټنې پيل کړې، دهغه زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبرو کولو پرې غل وو، هېڅ ارام نه ورته، ويل يې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړي وي او کوم کار راته ونه گوري.

آخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ يې ډيو ملگري په مرسته پيدا کړه، او ټول معلومات يې په لاس راوړل، دهغې ډيپلار، وروڼو ترونواو نور و خپلوانو نومونه يې ياد کړل.

يوه ورځ يې خبرې کولې چې نابېره يې دهغې دورور نوم له خولې ووت، له دې سره دنجلۍ ستونې بند شو، په وارخطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ ده ژر ځان ناجاڼه کړ، هوهغه خو زما ملگري دی همکار مې دی، ډېر ښه هلک دی، خو هغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک، نو يې ورته وويل: ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مور پېژنې او زموږ کوم نژدې خپلوان يې، بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم او هيله کوم رايه چې يو بل هېرکړو، هغه ورته وويل:

ورگوه مريم! زه نه ستاله خبرو سره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم، مگر مالا تر اوسه ستا کور، پلار، وروڼه اونور څوک ندلې ليدلې څوکه وغواړم ډېر ژر يې موندلای شم، ورته يې وويل ځکه چې زه يو ژورنالېست يم، او په هر ډول چې وي ستا په اړه کره

معلومات په لاس راوړلی شم، خو هغې ویل دا چې زه اوته خبرې کوو نوبه
خوک هم نه خبرېږي، نه ستا کورنۍ او نه هم زما.

اکرام ورته وویل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو
ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.

اکرام مریم ته دا خبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه یې
څه وایي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و، چې که چېرې دیوښکلي
نجلی. مثال راوړي نو دا پکې نالیدلې یادوي دا کرام زړه دا گواهي ورکوي
چې هغه هم زما پشان ده، اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې
راسره وگوري خو د پښتو او پښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله یې
قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ وه چې مریم ورته وویل دا چې زه اوس تا دخپل زړه یوه برخه بولم
او هېڅ خبره له تا نه شم پیتولی نو غواړم یو حقیقت درته ووايم.

دا کرام په زړه دډار ساړه ننوتل، فون یې غوږ ته ښه نږدې کړ، یو خو هغې تل
په ډېر تیت او از خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل کېدې، هغه دا چې تراوسه
ماله تاسره کومې خبرې کړي یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې
نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي، که راته
غوصه کېږي نه، نو درته وایم یې، خا اول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته
کوي.

-ښه سمه ده ووايه څه دي؟

-هغه دا چې زمانوم مریم نده !!

دا کرام سر ورباندې وچورلېد، په فکر یې بوج راغی، د اورېدو زغم یې نه
لاره، د خوشېبولپاره غلی شو هغې ورباندې نارې کولې خو دی چپ و، په
پنځو میاشتو کې لومړی ځل وو چې غوصه یې ورته راغله په ډېرې غوصې
سره یې ورته وویل، دا کوم حماقت دی چې ته یې کوي؟

بېرته يې ورغبرگه کړه هيله کوم، اکرامه اگوره اول مې درته وويل چې غوصه به نه راباندې کوي، زه ستاله غوصې ډېره وېرېم، ته خو غورږ شه چې څه درته وایم، خواکرام چې خپله غوصه يې نه شوه کنټرول کولای ورته وويل بس دی نور هېڅ نه غواړم ستاله خولې يې واورم همدومره بس دی او کفایت کوي، له نن نه اخواستالپاره اکرام د تل لپاره مړ شو، خو هغې ويل هيله کوم، اکرامه داته څه وایي څومره ژرد ژوند او مرگ فيصلې کوي دا خو شکر دی چې ته دمرگ ملکه نه يې کنه تاخوبه د نیا ټول ساکبسان لا ډیر پخوا وژلي وای او اوس به دنیا کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم يې ورکړ، چې مبابيل ورباندې قطع نکړي.

اکرام ورته وويل ښه نو ژر وایه چې نوم دې څه دی، خودې بیا ورته وويل چې نه اوس نه او هيله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه يې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره يې فون ورباندې بند کړ، قهر يې شپبه په شپبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پته نکړه، نو بیا ولې دې لمانسره دومره لویه دوکه وکړه، فکر يې بدلون پیل کړ، په خپلو ټولو باورونو يې باوره کېده، د زړه دگرمايش ستني يې مخ په ښکته حرکت وکړ، نن يې په دفتر کې هم کار خوندور نکړ، هرڅه يې په خپل ځای پرېښودل، اطاق ته ولاړ گروپ (برق) يې مړ کړ، اوږد و غزید، هر ډول اندېښنې يې مېلمنې شوې، له ځان سره يې جنگ پیل کړ، داسې لکه چې يې مریم په مخ کې ناسته وي، يو ځل يې پرې چيغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله مانسره داسې وکړل؟

دهغه په شونډو او زړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو، يو ځل يې سرته ځنډ ورکړ نه نه! هغه لمانسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به يې راسره کړې وي، هغه مریم ده، هغه له مانسره ډېره مينه لري، زه ورته تر هرچا ډېر گران یم.

دوه ورځې يې زنگ ورته ونه واهه زړه يې نه صبرېده، درېيمه ورځ هغې زنگ ورته ووايه خوده ځواب ورنکې، هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ويل بس دی نوره دې نه غواړم.

اخر يې ډېر په تنگ کې، فون يې ورباندې اوکې کې، له هلو سره يې په کړس وخنډل، خونن يې خندا د پنځو مياشتو مخالفه اوبل شان وه، حيران يې کې، د دې لپاره چې ځان اوس هم غوصه او ورنه خفه ونيایي، غوسه شو ورته. - غلې شه نوره خدای ته وگوره ماهېر کې، ته مانوره هېره کړې يې.

مریم وويل: هيله کوم اکرامه! ته ولې داسې کم حوصله يې، زه خوبه ځان له تانه قربان کړم، ته خوزما روح يې، څنگه دې هېر کړم، دادی هرڅه درته وایم، هيله کوم يو ځل خويې دويلو چانس راکړه.

اکرام چې همدایې غوښتل ورته وويل هرڅه چې وايي ووايه ځکه نور نه غواړم ستا دا فرېکاره اواز واورم.

- وگوره اکرامه، زما نوم مریم نه بلکې (زينت) ده، او هيله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه، تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېر خراب دی، اوداسې د زړه مينه کوونکي اشخاص ډېر کم او په سختۍ پيدا کېږي، نو ځکه ما داسې وکړل.

اکرام ورته وويل خو زه به څنگه په تا باور وکړم، تاخوزما ټولې هيلې مېرې کړې، زه دې مېرې، ستالپاره زما احساس ختم شو، تاخو لمانسره ډېره لويه دوکه وکړه، زينت ورته وويل وگوره گرانه! دا دوکه نده، ته زما خوښ يې، زه له تاسره مينه کوم، د زړه مينه درسره کوم، ماله نور واخلکوسره هم خبرې کړي دي خو قسم کوم، چې يوه ته مې هم دميني او يا ساعت تېرولو په نيت زنگ ندی وهلی او نه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی، ما دلته ډېرو راډيوگانوته په بېلابېلو پرگانونو کې زنگونه وهلي او له چلونکو سره يې ما خبرې کړي، خو هغه خبرې تنها په پروگرام کې د سندري

غوبنتني، اوياهم كوم فرمايش پورې محدود دی، که باور نه کوي کومې خبرې چې ما له راډپوگانو سره کړي دي ټولې راسره ثبت دي، که غواړي زه يې په تا داوردلو کې کومه ستونزه نلرم، هر وخت چې وايي زه آماده يې چې تاته يې واوروم، خوداسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.

اکرام هم ورته وويل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واورم کومې چې تاپه راډپوکې له هلکانو سره کړي دي اوڅه دې ويلي دي، نجلی ورسره ومنله، سمه ده وايه د چاپه لاس يې درته واستوم او ځای راته وبنايه، اکرام ورته وويل سمه ده زه بيا درته وایم.

هلک له ځان سره کرل رېبل پيل کړل، بنه نو اوس څه وکړم، په دې جلی بياهم باور وکړم؟

په همدې کې وو چې مبايل ته يې زنگ راغی، نه يې اوکې کاوه، زړه يې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي، شمېره نابنده وه، بنده شوه، بيا يې يې زنگ ووايه ده هم اوکې کړ، د يوه نړيوال ټلوېزيوني چينل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده، اکرام ته دگډون بلنه ورکړ شوه، دخپرونې دپرديو سرلخوا موضوع روښانه شوه، چې سبابه پرې خبرې کوي، اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.

دشپې لخوا يې زينت ته ټېليفون وکړ، خو دهغې شمېره بنده وه، مجبور شو چې پيغام ورته پرېږدي، په پيغام کې يې ورته وليکل:

- سلام يو خوستا شمېره په دې ورځو کې ډېره بنده وي، خير په هر حال، که غواړي چې ما وويني نو سباسهار له اوونيمو بجوترا تو پورې (S) ټلوېزيون خپرونه وگوره، ددې په خاطر مې درته وويل چې بيا به رانه گيله کوي چې يوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادی ما خپل مسؤوليت ادا کړ.

سباچي زينت له خوبه پاڅېدلې وه، خپل موبایل يې کتلی و، گوري چې خاموش دی، ژر يې خلاص کړی و، اکرام پیغام يې ولوست، چې اوونيمې بجې په ټلوېزيون کې مېلمه دی.

اکرام خپروني ته دتللو آماده گي نيوله چې موبایل ته يې زنگ راغی، بې له کتلو يې اوکې کړ.

بلي! بلي!

سهار پخیر ته مېلمه يې که ټوکې کوي؟

نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم اوس روان یم.

ښه سمه ده زه له همدا اوس نه (S) چينل نیسم.

ریموت په خپله ولکه کې اخلم.

زينت ډېره خوشحاله برېښېده، ځکه هغې نن خپل معشوق د لومړي ځل لپاره د تېي وي په شیشه لیده، دهغې زړه بې واره ټوپونه وهل، هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله، خو په دې کوټه کې تېي وي هم شته.

کله چې اوونيمې بجې شوې، دخپروني کوربه دخپروني دا برخه، موضوع او مېلمه معرفي کړل، دزينت دواړه سترگې د تېي وي پر سکرین نښتې وې چې اکرام پکې رانښکاره شو، دکوربه لخوا ورته ښه راغلاست وويل شو، ده هم په خپل وار سره له کوربه او لیدونکیوسره سهار پخیر وکړ، زیاته يې کړه، خپل سلامونه تاسو ته، دټلوېزيون لیدونکیو او په خاصه توگه هغو لیدونکیوته چې همدا اوس زموږ خپرونه گوري وړاندې کوم.

په زينت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه یواځې او یواځې يې چې همدا یاده کړې وي، له ډېرې خوښۍ يې یوځل له ټلوېزيون نه غېږه را چاپېره کړه، اکرام يې په ټلوېزيون کې دننه خوځولې ښکل کړ، کله چې خپرونه خلاصه شوه، بېرون ته راووت، فون يې روښانه کړ، له روښانه کېدوسره

دزینت زنگ راغی، سلام کلام نه وروسته یې ورته وویل ماشاء الله گرانه ماویل که ته، یواځې په موبایل کې دومره زړور او با جرئته یې، ته خو په تلوېزیون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وویل بس کړه بس اوس مې ډېر صفتونه مه کوه، داراته ووايه چې زماله بدرنگې قواري خوونه وپرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنگه یې، انسان هېڅکله هم نشي بدرنگه کېدای او بیازما د زړه دنیا خو ډېره دلیدو وړ او ښکلې ده، پوی شوې؟ او بل دا چې ته خو په بین المللي سطحه سلکت (انتخاب) یې.

خوای! کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مینه دې کړې؟
تا ورته وویل هو.

هغه ویل چا سره دې مینه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وویل غلې شه لېونی هلته څوک داسې نه وایي.

دزینت خودخپل معشوق دلیدو نسبي ارمان پوره شو، مگر دا کرام زړه خو هماغه شان دزینت دلیدو لپاره تېری وو، چې کله به دا گل په سترگو وویني، ددې تلوسې ترڅنگ په هغې د بې باورۍ فضا هم یوڅه ځواکمنه وه.

بله ورځ زینت دښوونځي په کتابخانه کې له خپلې یوې ټولگي والې سره دکتابونوپه لیدو بوخته وه، چې ټولگي والې یې وویل:

او هووو!! زینت څومره په زړه پورې کتاب مې پیدا کړ، ډېرې ښې کیسې دې پکې، ای ته پوهېږې دکیسو عنوانونه یې ډېر جالب دي.

زینت چې تر دې دمه بلې الماری کې دکتابونوپه کتلو بوخته وه، له هغې یې پوښتنه وکړه، څنگه کتاب دی نوم یې څه دی او لیکوال یې څوک دی؟

هغې ورته وويل ليكوال يې اكرام دى او... دلته زينت دهغې خبره ونيوله،
خه اكرام؟؟!!؟

ملگرې يې په هيچاني ډول وويل هو ولي؟

همداسې ته راکړه چې زه يې هم گورم.

هغې کتاب ورکړ مخ اوخت يې وکوت دکتاب پرشا داكرام يوعکس او
ژوند ليک کښل شوى وو، زينت هېڅ باور نشو کولای، خپلې ټولگي والې
ته يې وويل دا کتاب خونن زه له ځان سره وړم، همداسې يې وکړل، کتاب يې
ځان سره کورته يوړ، يوڅه يې لوستی وو چې اكرام ته يې د شپې لخوا زنگ
ووايه، هغه چې اوکې کړ.

- بڼه بڼه نو ستا کتاب هم چاپ شوى دى، اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي
ويلى؟

تالمانه دومره لويه خبره پته کړې وه، اوس بايد جريمه ورکړي.

- بڼه سمه ده جريمه درکوم خو،،،،، حيران و چې په جريمه کې خه
ورکړي، ځکه اكرام لپاره اوس اعتماد کول ډېر سخت وو، حيران وو چې
څنگه شي ته غاړه کېږدي چې له زينت څخه دده گټه پکې ډېره وي.

بلاخره يې پرېکړه وکړه او په ټيليفون کې يې ترڅلو بڼت دقيقو خبرو
وروسته ورته وويل چې داخل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وگورم.

نجلی- ټکنی- شوه څنگه به درسره وگورم، تاته خو د پښتنو رسمونه معلوم
دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله يواځې له کوره نه يم وتلې، دولس
کاله بڼوونځى مې په داسې حال کې ويلى چې پلار مې راته ډرېور نيولى
وو، سهار به يې له کوره په موټر کې کېنولو، دمکتب دروازه کې به يې
ښکته کړو او غرمه به يې له مکتب څخه راپورته او په کور کې ښکته
کړو، همداسې نورو ځايونو ته هم کله تنها نه يم تللې حتماً مې خور يا
ورېنډارگانې راسره وي، نو اوس ته ووايه چې زه څنگه له تاسره

وگورم؟ داسې نه چې زه نه غواړم تاو وینم، بلکې کولی نشم، هره شېبه مې ستا لیدو ته زړه کېږي، خوڅه وکړم چې وخت، حالات دې رانه لرې ساتي. اکرام ورته وویل، هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی، زه یواځې دومره پوهېږم چې داخل باید له تاسره وگورم، هرڅنگه چې وي. دجلې ژبه غوډله شوه. هغه نو خخخ څنگه به شي؟

اکرامه! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوي چې دپوره کولو توان یې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم. اکرام ورته وویل زه نه پوهېږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوې؟ دهغې او زبند شو، ده ورباندې څو نارې وکړې. زینت اهلو اورې زینت؟! خو له هغې خوا ځواب نه راته پوه شو چې خبرې ترې هېرې شوې.

بنه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیابا خبرې وکړو. شل پنځه ویشت دقیقې وروسته زینت بیا زنگ وواکه، په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وگرځوي. -گوره اکرامه! هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماڅخه دهغه مضمون، ازموینه اخلي چې مایې لا پانې هم نده بېرته کړې؟

اکرام ورغبرگه کړه، گرانې ژوند ټول امتحان دی، او یواځې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.

زینت ویل خو، اکرام یې خبره قطع کړه. -خومو نشته، که نورې خبرې لرې مهرباني وکړه او که نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه، انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم. اوقف اکرامه! ولې مې زړه چوې؟

د فون د قطع کولو په وخت کې اکرام ته وریاد شول چې نن خومې قرض هم ترې وانه خيست.

له ډېره وخت راهيسې دادهغې دنده وه چې دخداى پامانى په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ ځلي love you اوایي.

ژرېې پرې او از وکړ: زما قرض خورا کړه.

- نشته، نن یې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوي.

- وگوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لري، ووايه ژر کوه که یې ونه وایي نوبیاکار خوند نه را کوي او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.

زینت وویل نن مې زړه ډېر خفه دی، نه شم ویلي.

خو اکرام جدي و، بس چې وه یې نه وایي زه هم موبایل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.

- یو خوته خومره شله یې اکرامه!

- بڼه هه love you, I love you, I love you امور شوي؟

- او هو نو دومره چالاکه؟

- بس هو!

فون یې بندکړ، اکرام له ځان سره وخنډل، دهغې دې نازونو به ډېر خوندور کاوه.

دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام د تللو وخت را ورسېد، خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې، شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته د لیدو شرط ایښی وو، نو ځکه به یې ډېر کله خبرو ته زړه نه ښه کاوه، که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمان نه یادول او که بله یې ویل ناروغه یم، هغه هم د مسج له ليارې.

ماسپښين اکرام دکور په لور وخوځېد، دهغوی کورته له کابل څخه زیات اوکم ۱۵۰ کیلومتره لاره وه، د شپې ناوخته کورته ورسېد، سبا ورځ یې له

کورنی او ځینو دوستانوسره تېره کړه، په دې ورځ یې هېڅ زنگ ورته ونه واهه د شپې یې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل، تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و، له زینت سره یې خبرې ونه شوې. شپه تېره شوه سهار یې ورته فون وکړ شمېره یې بنده وه، خو څو ځله یې ډایل کړه خو هماغه یو ځواب یې ترلاسه کاوه. کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړیکه ورسره ټینګه کړئ، له ساحې څخه وتلې او یا ګل دی. ډېر په قهر شو.

- بنه نوته اوس دې جلی ته وگوره چې ماسره داسې دوکې کوي، زما خوله اول نه په دې زړه غل و، خیر زه هم ورته نه یم معلوم، تراوسه دې زما مینه لېدلې وه، قهر یې ندی لیدلی، زه به هم ورسره پوه شم، یو ځل زه له دې سره خبرې وکړم، دا اوس دومره لویه بنځه شوه چې موبایل بندوي. له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه، دا ورځ یې هم په کور کې تېره شوه، بېرون ته هم ونه ووت، په سبا یې بېرته دوظیفې په لور و خوځېد. کابل ته چې ورسېد، مسج ورته راغی، چې خلاص یې کړ، لیکلې وو: اکرام جانه! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زیات غوسه یې اوته په حقه یې، ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته راتلای شي، خو قسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه یوه لحظه هم یواځې له کوره بیرون نه شم وتلای، گرانه! تاته زما پلار او وروڼه معلوم ندي، زما دې ستا په مینه قسم وي په هماغه شېبه مې وژني. ته پوهېږي! ستا لپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی، ستا پر کتاب ستا لگېدلی انځور مې په خپلو اوبنکو څو څو ځله ووینځه، هغه هم رانه خفه وو د تېرپشان یې راسره خبرې نه کولې، خوته ووايه جانه چې ماڅه کړي وای؟ دا کرام غوصه نوره هم زیاته شوه، هېڅ ځواب یې ورنکړ.

له خانسره يې وويل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته ماشوم
بنکارم، خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسیند پورې تړې بيايي هلته
اوبه هم ورته نښي خو بېرته يې په وچو شونډو راولي، خیرزه به ستا خوښ
شم.

بل مسج يې هم ورته را واستوه، هیله کوم اکرام! ماته یوزنگ ووهه، زه
جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.
بيايي هم خواب ورنکړ، په غوصه کې وو ويل يې هسې نه داسې څه يې له
خولې ووځي چې په اينده ژوند يې بده اغېزه وکړي.
اخي چې تنگ کړ، ده هم په پیغام کې ورته وليکل.
_زه مصروف یم.

خو هغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه يې استول، هیله کوم هیله کوم.
اوف اکرامه! ته ولې نه پوهېږې زما موبایل کې کارت نشته، کنه ستا پشان
کنجوسه نه یم، اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته يې ولېږم او کارت
راته راوړي، زنگ راته ووهه، دقیقې دې شمار کړه، چې هرڅو شوې، پیسې
يې واخله او یابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبایي په دفتر کې جلسه وه، اکرام گډون والوته خبرې کولې، ټولوته يې
وويل هیله کوم، موبایلو نه مو دجلسې تر پایه خاموش کړئ، چې دخبرو په
منځ کې ټولوته مزاحمت کوي، په همدې وخت کې داکرام جیب کې دموبایل
اواز پورته شو، ډېره بده اغېزه يې ورباندې وکړه، هېڅ يې ونه کاته چې
دچاشمېره، همداسې يې په ډېره غوسه سره تنې زور ونيوله ترڅو موبایل بند
شو.

بخښنه يې وغوښته او په خبرو يې پيل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه،
فون يې روښانه کړ، ډېر زنگونه ورته راغلي وو چې تر نیمایي زیات يې
دزینت ول، مسجونه يې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنگ وواهه، له اوکې کولوسره زینت ورته وویل:
قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي، داته څه کوي، زما خودې
نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟

اکرام ورغبرگه کړه، نه! داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.
ای اکرامه! هیله کوم، داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟ گوره تاته
خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وپرېږم، خیر دی، دغوسې
مود کې خبرې مه راسره کوه، کنه ته به راته خبرې کوي اوزه به له وېرې مړه
یم.

زه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم، زه به هېڅکله تاونه بڅنم، ته
پوهېږې، زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه هم
پوره باور نه شم کولای.

ای لېونیه! بس کړه کنه! ته ولې نه پوهېږې؟
ایا ستادا اخر ځل راتگ شو، کورته اونوبیا هېڅکله هم نه راځې؟
دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ، موبایل
یې ښه غوږ ته نږدې کړ، ته صبر چې نور څه وایي.
ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه خوستاپه
مینه مړه یم، ددنیا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای، هغه دې نه دي
اورېدلي چې عاشق وړند وي؟

خو گوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت خبرې
د تېرو شویوهرې ورځې نه مخالفې وې، سم لکه نن یې چې همدا درس ویلی
وي، داسې خورې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له ځان سره واخست.
خوناڅاپه یې فکر بدل شو، هلکه اکرامه دا جلی خوبه هسې ستا د خوشحاله
کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځان سره فکر کړی وي چې راشه چل ورباندې وکړه
خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه ورکړه، چې راشي بیا به
کوم چل ورسره وکړي.

- نه نه زه یې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې ندي
اورېدلې؟

لمونځ چې قضا شي بیا ادا شي
نه ادا کېږي قضا شوي دیدنونه

- وگوره اکرامه ته ولې داسې وایې، هېڅکله په ژوند کې ناهیلی کېږه مه
چې گناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خو زما لومړۍ او
وروستۍ مینه یې نوزه څنگه له تاسره داسې کولای شم، او گوره بیا داسې
ونه وایې ښه!

چې درنه خفه کېږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له چل او
چل بازی نه ډکې وي، هلکانو ته دوکې ورکوي ایا تاته زه په دومره وخت کې
معلومه نشوم؟

کله کله خوراته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پېژنم.
دوه درې اوونۍ هم داسې تېرې شوې، اکرام ته بیا څه کار د دفتر لخوا پیدا
شو او باید جلال اباد ته تللی وای دوه ورځو کې باید خپل کار خلاص کړي
او بېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې یې څه بهانې وکړې او یوه ورځ یې نور هم ورباندې زیاته
ومنله، همدا چې دفتر نه ووت، له خپلې کورنۍ څخه یې هم مخکې زینت ته
زنگ وواځه.

- جلی! زه جلال اباد ته در روان یم، گوره که داخلي دې راته بهانه وکړه، په
هماغه شېبه دې نمبر ډېلېټ کوم، جلی هکه پکه شوه، چې داڅه اوري.

ښه سمه ده جان! ځان به درنه څار کړم خوتادې الله راولي، دا کرام په زړه دخوښۍ ساړه ننوتل، هېڅ پوی نه شو چې جلال اباد ته څنگه ورسېده. هلته له رسېدو سره یې بیا زنگ ورته وواځه، خو ورته یې وویل زه دلته کار لرم اول باید کارونه خلاص کړم، زه اوته به دریمه ورځ گورو، ته دې پلان جوړ کړه.

زینت ورته وویل ښه نو کوم ځای کې څه وخت او څنگه گورو؟ ده ورته وویل وخت او ځای ته وټاکه، هرځای چې تاته اسانه ښکاري، په شوخی یې ورته وویل زه خوستاسو کورته هم درتلی شم. غلی شه اکرامه! زه دې لکه چې ژوندی نه یمه خوښه چې دلته راځي. بیایې ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اورېدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د ورونو او پلار له لاسه وهل خوړل ډېر خوند کوي، نو پرېږده چې دا خوند خود اول ځل لپاره وځکم. دواړو وخنډل، زینت وویل وگوره شوخک ته. ښه ووايه چې چېرې زما دابدرنکه قواره گوري؟ خوما درته وویل چې هرځای تاته اسانه وي. نه ته یې ووايه.

ښه سمه ده بیا به زما دملگري په دفتر کې سره وگورو. څه؟ ستادملگري په دفتر کې! هغه به څه وايي؟

ولې څه به وايي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وايي زه ورباندې پوره باور لرم. که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې دا څوک ده نوته به ورته څه وايي؟ ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، او که ويې هم کړي نو بیا ماته دخبرو هنر یاد دی، ورته وایم چې دا مې همکاره ده اولته دخپلودوستانو کره راغلې ده ماورڅخه هیله وکړه چې یوځل راسره وگوري.

سمه ده څنگه چې ته وایي خو ماته دعا کوه چې په بهانه جوړولو کې دلومړي ځل لپاره بريالی شم، اوله کوره هم دداسې يو چا دليدولپاره ورشم، چې يواځې دزړه رشته مې ورسره شته، او دلسگونو کليو ميره لرې واټن څخه يواځې ماليدلی دی.

په دې ورځ اکرام ځينې کارونه وکړل، خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه يې ورته رنگ ووهه.

هلکه اکرامه ته ديوه رسمي سفر لپاره د دفتر لخوا سلکټ (انتخاب) شوی يې اوباید ترکیبې ته ولاړ شې سهار چې څومره وخته کېږي ځان راوړسوه، ترڅو دلته د پاسپورټ او ويزې کارونه خلاص کړي چې يواځې درې ورځې لري.

له ځان سره په غوصه شو، خدای دې بېخ د دفتر هم وباسي او د ترکیبې هم په تندر يې وهم خو کوم بل څوک به يې انتخاب کړی وای کنه، ایا په دې دفتر کې يواځې همدا زه يم چې نښکته مې هم ځغلوې او بره هم؟
د زینت دليدولپاره يې غوښتل دفتر ته زنگ ووهي او ورته ووايي چې زه نه ځمه کوم بل څوک وټاکئ بيا يې ويل خوپه بل چا به دومره اعتماد نلري کنه حيران پاتې وو، چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتگ، دلته کارونه په بېړه کول، له زینت سره دملاقات ژمنه، ترکیبې ته تلل، اکرامه! دا خوب دی که حقیقت؟

په کور کې يې هېڅ ونه ويل سهار چې لمانځه ته پورته شو، کورنۍ ته يې وويل چې دی بايد بېرته ولاړ شي، د شپې يې ورته فون کړی وو، او امکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکیبې ته سفر ولري.
هغوی هم ټول حيران شول، داته څه وایي!؟

خوقناعت يې ورکړ، سرک ته ور ښکته شو، ددوی منطقه داسې ځای دی چې د کابل جلال اباد عمومي سرک يې په منځ کې تېر شوی دی او بل دا چې ددوی کور له سرک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و. اکرام چې سرک ته راووت نو دريم موټر ورته ودرېده، د کرايي خبره يې ورسره وکړه او وروخت.

هغه عادت درلود، چې هر سهار له لمانځه ورسته به ویده کېده، که څه هم ښه عادت يې نه وو، خو بيا هم اوس هم داسې اموخته شوی وو، نو د موټر د څلور پنځه کيلو متره مزل وروسته خوب وړی و.

همدا چې خوب وړی وو، نو په خوب کې له زينت سره يوې رنگينې او سرسبزه نړۍ ته د سيل او چکر په نيت ورننوت، کوم ډول انځور يې چې دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ يې له لاسه نيولې او په شريکه يې يوه ښکلې سندره د نړيو روانو او بو په منځ کې زمزمه کوله، شاوخوا شنې لوړې او پانورې ونې ولاړې وې، له هرې خوا معطره او خوشگواره هوا راتلله، ده به په زينت او زينت به په ده او به شيندلې، هغه هم حيران وو چې دا ځای دلته له کومه شو، له ځان سره يې ويل چې دا خو افغانستان ندی، نو بيا د ابه کوم هېواد وي او دلته زينت له کومه شوه؟

ځان يې ډېرې ښکېخته احساسوه، له هغې سره يې په دې نوې نړۍ کې دمينيې او خلوت کيسې کولې، کله چې به يې ډېره شوخي ورسره وکړه زينت به لاس ترې خوشې کړ، منډه به يې کړه بېرته به يې په ناز او کرشمو د اکرام په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به يې کېناستله او ورته به يې ويل؟

-ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راوولي؟

زما خوپه کور کې زړه ډېر تنگ شوی دی، هله ژرکوه ژمنه راسره وکړه چې نوره به مې هر وخت راوولي، د لاس پرک هم وکړه.

اکرام دمینی په سمندر کې دومره عمق ته بنکته شوی وو چې ورڅخه راوتل یې پر اسان نه ول، دزینت بنکلي او حسین رُخسار داسې په خپلو جلوو کې له ځان سره جذب کړی وو چې خبرې، یې ورنه هېرې کړې وې، زینت ورته خبرې کولې خوره یې یواځې مخ او سترگوته کتل. اخیرې سر ورته په زنگون کېښود.

بنه نو اوس څومره راته گورې بس دی کنه خبرې راسره وکړه. خواکرام بیا هم دهغې خبرې نه اورېدې، دومره مصروف ولکه څوک چې دېر یو جالب او دلیدو وړ فلم دتلو بزیون په پرده گوري او دلوبغاړو حرکات څاري همدا سې یې په مخ کې ورک وو، زینت ته الله پاک یوبل ډول جوړښت ورکړی و.

ډېروخت وروسته یې لاس اوچت کړ او داکرام په مخ یې کېښود، په مینه ناک انداز یې ورته وویل:

اکرامه!

ته ولې لمانسره خبرې نه کوې؟
هغه بیا هم هماغه حالت کې و، چې زینت ورته جرک ورکړ.
اکر اااااااااااا!

اکرام لکه وېرېدلی چې وي ژر یې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په وېښتانو یې لاس کش کړ، گراني خبرې درسره کوم، ته خو لږ صبر وکړه چې زه خودرته په کتلو موږ شم، بیا به ویل هم وکړم خو ته ولې داسې یو ناڅاپه په ما باندې غږ کوې و دې وېرولم، له دې سره زینت دمستې اسپې پشان شنه وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه کې په سوک وواهه، ورته و یې ویل:

نو زه څه خبره وم چې ته دومره ډارن يې ، له دې سره دواړو بيا ښه زيات
وځنډل اکرام بيا دهغې سترگوته کتل ورته ويې ويل:
زينت ! ته په واقعيت سره ډېره ښکلې يې.

زينت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور يې وويل:
کاش چې زه همدومره ښکلې خو وای.

اکرام ورته وويل:

- لېونۍ ته څه خبره يې زه خو وایم چې هسې خلک وايي چې په نړۍ کې تر
يوسف (ع) نور څوک ډېر ښايسته نه شته.

خوزه بيا وایم چې په نړۍ کې به تر تابل څوک ښکلی نه وي، ته دنړۍ دټولو
ښکلیو سرداره يې.

- غلی شه اکرامه ، اوس ريشخندمه راباندې کوه.

دهغې له دې خبرې سره يې لاسونه ترې چاپېرکړل ، دومره ټينگه يې ونيوله
چې رپ يې هم نشو ورته خوړلی ، په سترگو يې ورته لاس کېښود او په
شونډو يې خوله وربښکته کړه ، زينت ، ورپرډېده ، دهغه ترورغوي لاندې يې
سترگې سره وزبېښلې ، خوداکرام ممانعت يې ونکړ ، همدا چې شونډې يې
دهغې له نازکو شونډو سره ولگېدې يو وپروونکي درز يې دميني په نړۍ
قيامت برپاکړ.

رنگينه دنيا ، ښکلې نظارې ، په ښکلیواو نازکو لباسونو کې تنکۍ زينت
داهرڅه يې ورڅخه واخستل.

نور نو اکرام پوی شوی نه دی ، چې څه وشول او په کوم ځای کې دی .

له دې وروسته نو يوې بلې نړۍ ته ور داخل شو ، چې هلته په رښتيا يو
قيامت وو ، دمخلوقاتو هېڅ اندازه نه کېده ، جنت او دوزخ دواړه ورته
ښکاره کېدل ، رښتيا هم ټول خلک له ډېره هيښته ترستوني په خولو کې ډوب
ول ، ديوه هم په ځان کې لباسونه نه ول ، خو يوه هم ډبل شرمگاه ته نه کتل ، په

دې نړۍ کې، داسې څوړونکي حالت سره اکرام مخ شو، چې څو څو ځله يې مړ او بېرته ژوندی کړې.

خو کله هم اکرام سره د حساب کتاب کولو نوبت ورنغی، دی لکه دنورو لایتناهي مخلوقاتو په څېر له هيبته په زړه چاودون کې ولاړ وو، چې اوس به يې نوبت راځي، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ رانغی، په دومره مخلوقاتو کې اکرام ډېر ناهیلی وو او بايد هم داسې وای، ځکه چې هلته ځان په ځان سودا ده، ورور دورور له پېژنگلوی څخه انکار کوي او پلار دځوی، څو څو ځله يې د تېبنتې هڅه وکړه، منډې به يې واخستې، څوکه هرڅومره مزل به يې وکړ، بيا به هم د حشر له ميدان څخه نه شو وتلی، منډو، ترپو او هلو ځلويې هېڅ ځای نه نيوه.

يو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول، فکر کېږي چې اکرام به سترگې غړولي وي، خولا هم مطمئن نه وو، بيا ورته ټوله ننداره خوب ښکاره شوه، څو ځله يې هڅه وکړه چې سترگې پرانيزي خو ناکام به شو، خوبيا يې هم خپل کونښن جاري ساته، داخل يې سترگې تر څو ثانيو پورې غړولي ونيولي، خوبيا يوبل حالت ته ورغی.

يو وخت اکرام له خپلو څوملگرو سره د جمعې په ورځ د چکر په نيت له دفتر څخه ووت، ملگري يې له ننگرهار څخه راغلي ژورنالېستان ول، دوی غوښتل ښه ډېرسيلونه وکړي نو ځکه پلي گرځېدل، يو وخت په ډېره گڼه گونډه کې اکرام ديوه کوڅه ډب سپي ښکار شو، دملگرو له جملې يې يوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زيان ور واپروي، خو بريالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.

اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو، خو کله چې سپي ورپسې منډه کړه، اکرام يواوچت خېز وواهه، له بېهوښۍ راووت، گوري چې دی په

چپرکت کې پروت اوله ده کشر ورور يې ساحل ورته ترڅنگ ولاړ دی، په يوه ناشناختی کې له نويو حالاتو سره تم دی.

داکرام له سترگو غړولو سره ساحل له ډېرې خوشحالی په داسې حال کې په مور او زوکړې ژړا او خندا يې له ستوني مکس راوتل. مورجانې! مورجانې! اکرام په هوبښ راغی.

اکرام په فکر کې شو، څه!؟

په هوبښ راغی؟

څوک په هوبښ راغی؟

زه خو له زينت سره وم.

ای! زينت څه شوه؟

بېرته په فکر کې شو، داڅنگه کېدای شي د هغې ښکلې اورنگينې نړۍ څخه وتل، د قيامت ورځ ليدل، په هوبښ راتلل، عجيبه ده دا هرڅه لاشه معنی لري؟

اکرام په همدې فکرونو کې وو سړیې يوې او بلې خواته گرځاوه چې مور يې ځان ورباندې ور وغورځاوه، شکر هزاربار شکر، خدايه تانه ډېره مننه، چې ځوی دې راته بېرته را ژوندی کړ، زما خو هېڅ تمه ورته نه وه، چې بيا به ورته ووايم ځويه! ای پاکه ربه ستا ډېر شکر ادا کوم.

مور يې ډېر بد حال کاوه، خو پلار يې چې خپله هم سلگيو نيولی وو او هلکيو واران نه ورکاوه، هغه يې ونيوله او داکرام ترڅنگ يې کېنوله، ورته يې وويل:

دا نور ناروغان په عذاب کېږي، ډېره په اوچت او از غړېدا ورته ښه نده، بس دخدای پاک شکر په ادا کړه چې زموږ ځوی يې بېرته زموږ په شلېدلې ځولۍ کې راته واچوه، په دې وخت کې يې پلار ډېر سخت وژړل له اطاقه بهر ووت، ترڅو يې يو ځل بيا مېرمنه چيغې پيل نکړي.

کله چې داکرام مور یوڅه غلې شوه اوساحل له دې ځایه بېرون ووبسته، پلاریې ورغاړې ووت، او بنه ډېر یې ورته وژل، دومره یې وژل چې بې هوښه شو، خواکرام داهرڅه یو خیال لیده، هرڅه ورته بېخي بدل بدل بڼکار بدل، نه ژړا ورتلله، نه خندا، خودکورنۍ غړي اودوستان یې لیدل چې چاژل اوچاخذل.

اکرام خبرې نه شوی کولای، کله په هوښ اوکله به بې هوښه شو، څوساعته وروسته یې مورته اواز وکړ.

-موري! وموري!

ژرساحل ورته راغی.

-څه وايي؟

-په ماڅه شوي، داکوم ځای دی؟

ساحل وویل، هسې لږ ژوبل شوی یې، انشاء الله اوس بنه یې.

اخوادپخوا یې وکتل نور ناروغان هم په چپرکتونو پراته وو، پوی شو چې دننگرهارعامې روغتیا روغتون دی، ځای یې ځکه وپېژانده، چې څو څو ځله دمخه هم دلته یاله نورو ناروغانو سره اویاهم په خپله چې ناروغ شوی ونور اغلی و، کله چې یې د اپنډیکس اپرېشن کړی وهم چې په هوښ راغی همدې واټ کې و.

دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی وو دلته ورسره شو ورځې پایواز و، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد اوخلک ورته آشنا آشنا په نظر ورغلل.

ساحل ته یې وویل:

-زه کاملاً په خبره پوهېږم او بنه یم ته ووايه چې څه شوي؟

هغه ورته وویل، ډېرې خبرې درته بڼې نه دي، ډاکتران غوسه کېږي وايي چې خبرې مه ورسره کوئ چې ستونزه ورته پیدا کېږي، داچې ته تازه له

انستېزی (بې هونسی) نه راوتی یې نو په رښتیا هم باید ډېرې خبرې ونکړې.

اکرام بیا هم نه منله، یواځې خپله خبره یې تکراروله چې، ووايه څه شوي، کنه چيغې به ووهم.

اخريې ساحل مجبور کړ چې هرڅه ورته ووايي. ورته یې وويل:

ددوشنبې په ورځ کله چې ته کابل ته تللې، ستاسو موټر په سروبي ولسوالۍ کې ټکر وکړ، ته او دوه نور نفرې د سروبي ولسوالۍ په روغتون کې له لومړنيو مرستو وروسته دلته راوړي وئ، چې بیا مورته له روغتون څخه خبر راکړ شو.

- او ه زما خدایه داڅه اورم.

- بنه نو ته چې وایي مور ددوشنبې په ورځ ټکر وکړ، خیر بیان دڅه شي ورځ ده؟

- نن د جمعې ورځ ده.

- څه د جمعې؟

- هو.

- یعنی زمان پنځمه ورځ ده دلته؟

- هو.

- بنه زما مبابیل چېرې دی؟

- ساحل وويل، ستاد چې بېتوه او کارتونه مورته دلته راکړل شول، خو مبابیل، ستا بیک او نور څه نه ول، بس غم یې مه کوه، مبابیل دې اور واخلي، شکر چې ته بنه شوې.

- بنه نو اوس ته باید ارام وکړې، یوه خبره به هم نه کوي، ځکه بیا ډاکټران مورته غوسه کوي، ستاسرغته ضربه خوړلې، که ته ډېرې خبرې

وکړې، کېدای شي چې زیان درته ورسوي، نوهڅه وکړه چې یواځې ارام وکړې، که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه، زه پوهېږم هرڅه درته اما ده کوم، پوی شوي؟
اکرام له ځان سره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه، خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبرو کې ده ، هغه به څنگه وي، څه به ورباندې داپنځه ورځې تېرشوي وي، داڅه شوي زه خو حیران یم، ایا دا هرڅه به رښتیا وي؟

دا خبره یې له ځان سره پټه وکړه، ترڅو یې ساحل وانه وري. ډاکټر راغی، په سیرم کې یې ورته یو امپول گډاو چالان یې کړ، څو دقیقې وروسته یې خوب وروست، همداسې ویده شو، خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې گیلې کولې، حتی تر دې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي، هغې ورته وویل:

تازه هېره کړې یم، ستا ټولې په دروغو وي، تا لماسره هېڅ وخت مینه نده کړې، هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې څومره سوگندونه ورته وکړل، هېڅ یې راضي نه شوه کړای، په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چيغې وکړې، مگر ځای یې ونه نیوه، په خوب کې یې ورپسې منډه کړه، چې په دې وخت کې راوینښ شو، سړیې ډېر شدید درد نیولی وو، ماغزه یې همداسې پر کېدل، اوف اوف یې پیل کړل.

پلار یې ډاکټر راوغوښت، هغه سیرم بند کړ، په کنول کې یې درد یوه پیچکارې تېره کړه، څو شېبې وروسته یې درد ارام شو.

درد یې چې ارام شو، ساحل ته یې وویل، هلکه ماته یو مبابیل او سیمکارت واخله، خو هغه یې خبره رد کړه ویې ویل، نه هېڅکله هم نه ته

دخبرو کولو اجازه نلري، ايا خوشبې غلی نه شي پاتې کېدای؟ ته وگوره دانور هم ناروغان دې کنه يواځې ته داسې يې. ياره دوی خويوهم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وايي دوی هماغه شان کوي.

اکرام په غوسه شو، غلی شه! ماچې څه وويل هماغسې وکړه اوبس، زه غواړم خپلو همکارانوسره خبرې وکړم. ساحل وويل: ته ولې نه پوهېږې؟

همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول، هغوی خبر شوي دي، کله چې ستا فون دوه ورځې بند و، هغوی زما موبایل ته زنگ وواهه، ما ورته ټول جريان ووايه، ډېر خفه ول، بيا راغلل ته يې وليدې، بېرته ولاړل. خواکرام بياهم دمبايل غوښتنه کوله، داخل نو هغه هم جدي شو.

ته ولې په خبره نه پوهېږې وایم تاته خبرې کول ښه نه دي، سر دې ډېر شديد ټپي دی آن مغزونه دې صدمه رسېدلې، غلی شه اوکنه نه غلی کېږي نو ډاکټرته وایم چې دبېهوشۍ پيچکاري درته وکړي چې يوځل آرام شي. په دې ورځ يې هم مبايل ورته وانه خست.

سباچې کله ډاکټرانو د وېزېټ (ليدنو) وخت خلاص شو، بيا يې ساحل ته وويل، هلکه ماته موبایل ضرور دی گوره.

پوی شو چې ساحل بياهم خپله پرونی پرېکړه له ځان سره ساتلې ده، نو يې په خپلو خبرو کې سست والی راوست، هيله کوم، ساحله، ته ولې نه پوهېږې، خودومره بايد پوی شي چې، موبایل ماته ډېر سکون او آرام راکولی شي.

اخر يې اړ کړ چې ورته وايې خلي، له مور او پلاره يې پټ ورته مبايل راوړ، ور يې کړ.

کله چې بې ورته مایل واخست، اوس ورته دخبرو کولو چانس نه پیدا کېږي، هره شېبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول، هغه وخت ته په تمه وو چې مریضان یواځې پاتې شي او پایوازان ټول وباسي.

همدا چې ټول ووتل د زینت شمېره یې ډایله کړه، ډېر اوږدو د زنگ ورغی، خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې ډایل کړ، هغې بې ځواب ورنکړ، پوه شو چې زینت نا پېژانده شمېره نه او کې کوي، ژر یې ورته مسج ولیکه.

- ځواب راکړه، زینت! زه یم اکرام.

همدا چې زینت دا کرام استول شوی مسج ولوست، فون یې ورته وکړ.

اکرام ژر اوکې کړ.

- بلې گراني!

- بلې جان خلک همدا سې کوي؟

زینت غوښتل ډېر څه ووايي خو اکرام یې خبرې قطع کړې، ورته وېې ویل: اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟

په خبره یې پوهه کړه، چې ډېرې خبرې نه شم کولای، په روغتون کې یم. د زینت له خولې بې اختیاره چیغه ووت.

ناااا! هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.

- ولې په تاڅه شوي، ژر ووايه چې زړه مې چوي، او په کوم روغتون کې یې؟ ژر اکرام ورباندې اواز وکړ زینت ځانته متوجه اوسه چې څوک ورباندې پوی نشي.

هغې ویل ژر راته ووايه چې کوم روغتون کې یې کابل کې که جلال اباد کې؟ اکرام ورته وویل د ننگرهار د عامې روغتیا په روغتون کې یم. زینت وویل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وویل، نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره ده، ستا راتگ دلته بڼه ندی، ستا کورنۍ به هم درباندي شکي شي، خو زینت اړیکه قطع کړه، اکرام حیران شو چې څه وکړي، خوزینت ورته پیغام ولیږه پکې لیکلي یې و: زه کور کې څه بهانه کوم، اوتاته ځان در رسوم، هغه ورته ولیکل:

مه راځه، دانښه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همداسې را روانه شوې وه، اکرام له ځان سره په سوچونو کې سرشوویل یې:

زینت خوپه هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنگ ته راشي، نوزه به خپلې کورنۍ ته څه وایم چې دانجلۍ څوک ده اوزه ورسره څه اړیکه لرم. هغه هم یوه بهانه جوړه کړه، ساحل ته یې وویل چې د زینت په نوم یوه انجلۍ راځي، په ننگرهار کې زموږ د ولایتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمايي ورته وکړه.

نیم ساعت څلورېنښت دقیقې به لانه وې تېرې شوې، اکرام د ورباندې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونو کې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ یې هم نه لیدل، ډېر وروسته یې د چپرکت بڼې طرف ته وکتل، گوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه، له دواړو سترگو یې داوښکوباران او په اکرام کې یې گنډلې وې.

په دې وخت کې یې د شاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکت ته متوجه ولیدل، زینت دومره په مهارت ټول ځان تر سترگو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل یې ډېر سخت ول، خو اکرام ډېره ژر وپېژندله، همدا چې وروپې کتل، زینت سترگې وزبېښلې او په سینه یې را پرېوته، بڼه ډېر یې ورته وژړل، ډېرې سلگۍ یې ووهلې، خو اواز یې په سینه او ستوني کې پټ ساته، زینت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه لیدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وويل خوري!
ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس بېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې
نه دي، خو زینت هېڅ نه غلې کېده ددې خونې ټول ناروغان او پايوازان ورته
حيران و، چې داڅه کيسه ده.

دچپرکت خواته يې لاندې په رنگه مرمرو کېناستله او ښکې يې تويولې
اکرام يې لاس په لاس کې ونيو او ازي يې پرې وکړ.
زینت! ای زینت!

داخلک به څه وايي هيله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا او سلگۍ نه شوې
کنترول کولای، ښه ډېر يې وژړل، او ښکې يې وچې کړې
نور يې ورنه په بند بند ستوني پوښتني پيل کړې.
خو ساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکړ، هرڅه يې ورته وويل.
زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.

اکرام ساحل ته وويل، ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را
پرېږده، ورته وايه ډاکټران څوک نه پرېږدي.
ترډېر ځنډ وروسته يې زینت ته وويل:

ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشويش کوي.
زینت هم ورسره ومنله، خو هغه پخواني ځماري سترگې او هفت رنگه دايره
وي مخ يې خپل خواص له لاسه ورکړي و، سترگې يې داسې سرې شوې وي
تابه ويل پوره لس شپې يې خوب ندی کړی، په سلگيو کې يې خدای پاماني
وکړه او خپل کورته ولاړه.

اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو، خپل کورته ولاړ.
دمياشتې په تېرېدو سره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

يوه ورځ اكرام په بابر بڼې كې له څو تنو ملگرو سره ناست وو، چې زينت ورته فون وكړ، خودا چې اكرام د ملگرو په منځ كې اودا وخت دخبرو لپاره مناسب ونه گانه نو يې ځواب ورنكړ، فون يې قطع كړ. هغې څو زنگونه وو هل، اكرام بيا هم ځواب ورنكړ، زينت مسج ورته وليكه، هيله كوم اكرامه! ځواب راکړه، ډېر ضرور كار مې درسره دی.

خو اكرام لازمه نه گنله، چې په دې وخت كې دې ورسره خبرې وكړې، هغه ويل چې د شپې لخوا به په اطاق كې په بېغمه زړه ورسره بڼې ډېرې خبرې وكړي ويل يې دالبونۍ هروخت همداسې كوي كله چې ځواب ورنكړم، نو بيا سل رنگه بهانې او چلونه كوي، ترڅو ځواب وركړم. مازيگر چې كله خپل اطاق ته راغی زنگ يې ورته ووايه، ډېره خفه وه، ويل يې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.

اكرام ورته وويل، خير دی گرانې ملگري راسره وو، خو زينت ډېره خفه وه، اخر اكرام ورته وويل بس چې ته ډېره خفه يې دادی زه درنه بخښنه غواړم.

-بڼه نو اوس ووايه چې څه خبره وه، خيريت خودی كنه؟
-خاورې په سر خيريت دی.

اكرام پوی شو چې خبره خرابه ده.

-هيله كوم ووايه زما دې تشويش كړ، څه شوي ته خوبه روغه يې كنه؟ په كور كې هم ټول بڼه دي؟
-هو يو هم بلا ندی وهلی.

-بڼه چې ټول بڼه دي نو غم مه كوه هرڅه به سم شي.

زينت په قهر سره وويل، هېڅ هم نه سمېږي اكرامه! ته ولې نه پوهېږي بېگاته بيا هغوی راځي.

او داخل زه مطمینه یم چې پلار مې دستمال ورکوي، کوم شپږ وارې راغلل او هرځل یواځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.

- ته پوهېږي اکرامه! چې زه یواځې خپلې پښتو نیولې یم، ستونی یې ژړا ونيوه، خدای دې داپښتوهم په مرگ سپېره کړي، چې هرځل دیوچا دمانع کېدو باعث کېږي.

اکرام یې خبره ونيوله نو تاخو ویل چې هغوی به بیارانشي. اوففف اکرام! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو گوره مخکې مې هم درته ویلي او اوس یې هم درته وایم، ښه دې غوږونه خلاص کړه، که چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.

اکرام ورته وویل:

گوره گراني زه پوهېږم دا ډېره سخته ده، چې ته دمور او پلار په مقابل کې ودرېږي او زه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې یادې کړم، په دې خاطر چې له زینت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ یې ورته وویل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنگه هغوی ته دخپل ځان په اړه دا خبرې وکړم.

اوتاته خو معلومه ده چې پښتانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي او که نجلی، ښه نو اوس ته ووايه چې زه څه وکړم، ایا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېگاته ستاد کورنۍ په وړاندې هغو خلکو ته ووايم چې زینت زما مینه او زما ښځه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نیت راشئ ترڅو هغه خپله اینگور جوړه کړئ؟

- نه اکرامه داسې ونکړې، زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې مور په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرو او بل دا چې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تښتېدلې نوم راباندې کېږي او گوره گرانه ددې هرڅه

ترڅنگ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصیت، عزت او نوم او نښان ته دې هم څوک په ټیټه سترگه وگوري او په ټولنه کې دې په یوه بد نوم یاد شي. - ښه نو ته ووايه زه څه وکړم ته چې څه وایي زه همغه شان کوم.

- بس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوي خو خبرمې کړې، موبایل یې بند کړ. - اوف خدایه داڅه په مصیبت او بښتی یم، یو پنځه زره دعاگانې خوبه یې له ځان سره کړې وي، چې ای خدایه ته خویې پلار او مور هغو خلکو ته انکاري کړي خو ژر به یې له ځان سره وویل:

زه خو په رښتیا چې احمق یې ښه! که فرض کړو چې هغو خلکو ته یې پلار انکار وکړ ایا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟ نه هېڅکله یې نشم کولای.

دا چې اکرام له ولې په دې باوري و چې هغه هېڅکله له زینت سره واده نشي کولای دا یوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته یې هم قناعت نشو ورکولی او نه یې زینت هېرولی شوه.

لاره ورنه ورکه وه، چې اوس څه وکړي.

اکرام په تعویذ ونو او بندونو ډېره عقیده نلرله، خو په دې ورځ د زینت لپاره له ماښام سره له اطاقه ووت، په دې لټه کې شو چې اوس یو څوک پیدا کړي چې له ده سره مرسته وکړي، په پوښتنو گروېږنو یې یو تعویذ لیکونکی، پیدا کړو ژر ژر یې خبره ورسره شریکه کړه، هغه ورته وویل، چې زه دې کار کوم خو پیسې دې مصرف کېږي.

اکرام ورته وویل، څومره روپۍ پرې لگېږي؟ تعویذ لیکونکي ویل شل زره افغانۍ.

دا کرام په سترگو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېږي مېږي شو، له ځان سره یې د تعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.

ششش زره!!؟

په مخ يې خوله راغله
په قهر يې تعويذ ليکونکي ته وويل:
ته د انجلی و لور غواړې که ماته يو تعويذ ليکې؟
ملا په سره سينه او لويه حوصله ورته وويل:
- بچو! که دومره اسانه وای او ته دومره باتور يې نوبيا په ما پسې دڅه لپاره
راغلی يې؟
- اوف خدايه پاکه ته خورحم وکړې، دانوپه کوم غم کې ايسار شوم، له ماسره
خو ټولې په جېب کې دوه زره افغانۍ دي.
نا اميده د تعويذ ليکونکي له څنگه پاڅېده، روان شو، تعويذ ليکونکي
ورته وويل راځه مراعت به درسره وکړم، زړه مې درباندي درد کوي ځوان
يې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.
خير دی ته ۱۵ زره راکړه، بيا يې هم خبره ورباندي بڼه ونه لگېده، ترې روان
شو، نور يې نو نه غوښتل چې يوه خبره هم ورسره وکړي، له ځان سره په
خبرو شو.
ته اوس دې احمق ته وگوره، زه ورته دبانک رئيس ښکاره شوم، دخلکوله
مجبورېته بده استفاده کوي، ته ورک شې اوستادې تعويذ ورک شي، زه
هېڅ ستاسوپه دې کاغذونو عقیده نلرم خوڅه وکړم نن ډېر مجبوريم، اوبو
اخستی يم ځکه زنگ ته هم لاس اچوم، که څه هم په دې بڼه پوهېږم چې دا زنگ
مې هېڅ درد نشي دواکولې، خوزړه مې آرام نه کوي او غواړي دخپل ځان
دبچ کولو په خاطر له ډېرو ستونزو سره په کلکه مقابله وکړي.
ای پاکه ربه ته خو راباندي رحم وکړه، ستاپه بنده گانو کې خوهېڅ رحم
نشته.
زه نوڅه وکړم، داخو ډېره گرانه شوه، اوس کوم خوا لاړ شم.
له ځان سره لکه لېونی گرمېده اوراغلي لارې ته مخامخ شو.

چې بيابې د هغه ملا او از واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشې کولای چې خپله مينه لاسته راوړي، که هرڅومره ورپسې وکړېږي او له هغې سره ځان په غمونو او دردونوکې شريک وښيي، ته حوصله نه لري، نونشي کولای چې خپل مقصد او منزلت ته رسېږي، خواوس په اکرام دهغو خبرو هېڅ اثر نه کاوه، سم لکه دېوال ته چې لگيا اوسې.

کله چې اکرام بېرته راتاو نه شو، تعويدگر وانگېرله چې مړۍ يې له خولې ووته، نو پسې ور روان شو، لگ لري يې ودراره، له مټ نه يې ونيوه، ته خوراشه گوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه وي پيدا کړي، ته راشه زه درسره مرسته کوم خير دى يوه انه هم مه راکوه، راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې يې، فکر دې سم کار نه کوي، خداى مکره داسې کوم کار ونکړي چې هم ستا او هم دهغې جلی په زيان تمام شي.

اکرام يې له ځان سره روان کړ، خپله جادوگري او چشم بندي يې پرې وکړه، دوه درې شوې ستونه او يو کاغذي ورکړ، ورته يې وويل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې ليکلي دي، ډېره خواري مې ورباندې کړې ده، پوهېږم چې زموږ ټولنه له داتشان ستونزو سره ډېره مخ ده، خو گوره چې دې ته به يواځې سور پوښ نه ورکوي نور چې هر ډول وي پروانکوي، په تلوکې يې ورته وويل اوس ستا خوبه چې هرڅومره شکرانه راکوي، هغه هم ددې په خاطر وایم چې تعويد دې اثر وکړي، کنه په خداى که به مې يوه روپۍ هم درنه اخستې وه.

دجېب دوه زره روپۍ يې ترې واخستې او درخصتولو په وخت کې يې ورته وويل، گوره ځوانه تعويد به په مټ پورې وتړي، او ساختونه يا شوې ستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه گياکې وسوزې انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوبه وي خو گوره چې بې غوري ونکړي، کار خداى پاک کوي خو موږ او داتعويدونه يې ورته وسيله گرځولي يو.

ترتولو جالبه خو داوه چې اكرام بايد ولي تعويد په مت پورې وتري. اكرام ته يې هېڅ خوند ورنكې، په چټكۍ ترې روان شو، همدا چې ورسېده ساختونه يې مخې سره وسپزل او دملا خبرې يې عملي كړې. د شپې يوولس بجې وې چې د زېنت له موبایل څخه ورته پيغام راغی، همدا چې پيغام يې ولوست، موبایل ترې د ځمكې په لور حرکت وكړ په ځمكه چې ولگېد، بېتري يې يوخوا او كوور يې بلې خوا ولاړ، يوه درنه چيغه يې وكړه او ورسره ښه په اوچت اواز يې تعويد ليكونكي ته په ښكنځلو او بدو ردو پيل وكړ، تعويد يې هم سمډلا وشكوه لرې يې وغورځوه، ښه ډبرې وژړل، د څنگ اطاقونو څخه يې هم ملگري راغلل، له اكرام څخه يې د پېښې علت وپوښت خوده هېڅ نه ويل، اخري كمال ته چې ترتولو ورته اعمادي وو او د زړه هره خبره يې ورسره شريكوله، وويل:

زینت يې بل چاته ورکړه!

هېڅ ځمكې ځای نه وركاوه، ټول جهان ورباندې اور شو. ای خدایه! ته رحم وكړې، چې زینت به په څه حال وي، هغه خوبه مړه شي، زنگ يې ورته ووايه خو ځواب يې ورنكړ، بيایي شمېره ډایل كړه، په دريم ځل فون بند شو، يو ځل يې بيانښه وژړل، خوب هم نه ورته لکه لېونۍ، يو ځل يې كوټې بند ته لاس كړ، واسكت يې واغوست، بس ځم وړپسې، داسې ونه شوه، په زور وي كه په رضا زینت له كوره اوباسم، بيایي د ټولو لاس خلاص، زه وگورم چې څوك زما مخې ته راځي اوس نو ددې په قصه كې هم نه يم چې زموږ واده كېږي او كنه زه دا نجلی د بل چا په كور كې نشم زغملی. كه زینت څه ويل اونه يې منله، دومره به يې ووهم چې په ما كېږي، ملگرو يې ورته نصيحتونه كول.

- اکرامه غلی شه ، خه له خانه دې ماشوم جوړ کړی دی ، دانو خه پېښې دي چې ته یې کوي ، زور خودې ورسره نشته ، خپل پلار یې دی چې ورېې کړه ورېې کړه .

تا ورته کله ویلي وو چې د الوردې ماته راکړه ، کومه جرگه دې وراستولې وه او که هسې د هوا مرغان له خلکو اخلي ؟

حوصله دې پرځای کړه ، دادحل لاره نده ، کومه چې تانیولې ده ، فکر ارام کړه اوس خو کار شوی دی ، ستا دغه کارونه هېڅ گټه نلري ، نو دابنه ده چې غلی کېږي .

دهغوی خبرو پرې یوڅه غېزه وکړه ، په خپل ځای کې کېناست ، ټول ملگري ورنه لارل ، یواځې کمال ورسره پاتې شو ، په دې خاطر چې داهلک خه چل ونکړي .

دوهمه او دریمه ورځ یې زنگ ونه واهه ، په څلورمه ورځ پوهنتون ته په لاره وه ، چې دزینت موبایل ته زنگ ورغی ، له دوه درې زنگونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مگر اواز بدل وو ، بلې بلې بلې ! خواکرام پرې غږ ونکړ ، له هغې خوا اواز بیا راغبرگ شو ، هرڅوک چې یاست بل وخت اړیکه ونیسئ ، مور شفاخانه کې یو .

اکرام بیاداسې شو لکه څوک یې چې په سر بنه کلک گذار ورکړي ، دنیا پرې تاوه شوه ، له دې خبرې سره یې زړه دومره په اوچت اواز درزا پیل کړه چې په خپلو غوږونو یې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې یې په ملا ډبوي .

خه شفاخانه ! په زړه کې یې وویل لکه چې دې کم عقلي خه خاورې ایرې خورلې .

خیر خیر یې ویل له نیمې لارې راوگرځېد ، پښو کې یې زور ختم شو ، زړه یې مړ شو ، سترگو لیدل بس کړل ، یوه لوړه ودانۍ وه ترڅنگ یې کېناست ، مخې

ته يې يو کراچۍ ولاړه وه چې يخې اوبه او غير الکولي مشروبات يې پلورل
اوازيې ورته وکړې.

وروره يو بوتل اوبه خوراکړه.

وبه يې وڅښلې له پښويې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي يې سوخت شروع
کړ، ژبه يې ډېره وچېده، بنايسته ځنډوړوسته يې ځان کې لږ متره پيدا شو،
په ډېر زور راپاڅېد، ورو ورو روان شو، هغه لاره چې له دې ځايه يې هره
ورځ په لس دقيقو کې لنډوله، نن يې په پنځه څلوېښت دقيقو کې ووهله.

همداچې اطاق ته ورسېده، سره لرې ورباندې راغله، بدن يې لږه پيل
کړه، يخ يې شروع شو، دوه کمپلې يې واغوستې خو زينت يې نېغه سترگوته
ولاړه وه، يو ځل لکه لېونې کمپلې يې له ځانه وغورځولې، پرېږده چې مړ
شم، زه بدبخته.

خلک خودخپلې مينې لپاره ځان قربانوي نوماڅه وکړه، زه به هم خلکوته
دخپلې مينې اوبه ادرۍ کيسې کوم؟

پکارده چې زهر وخورم، زما مينه دبل چاپه نوم شوه، اوما کمپله اغوستې
پروت يم، څومره لارښه ښکارم.

په بيابيايي دزينت شمېره رخ کړه خو چا ځواب ورنکړ.

سبالس بجې يې پلار موبایل اوکې کړ، همدا چې بلې يې کړل، اکرام
ويو هېده چې دزينت پلار سمندر خان دی، له هغې خوا بيا غږ وشو بلې څوک
ياست؟

اکرام ځواب ورکړ:

السلام عليكم کا کا جانه!

وعليکم سلام ستړی مشې، څنگه يې؟

مننه خوشحاله دې اوسې کا کا جانه، کور مو ودان.

ځان يې ورته دزينت دهمصنفي ورور معرفي کړ.

زه حيدر یم د شپني ورور هغې راته وويل چې خورجانه يې زينت ناروغه ده، ډېر زنگونه يې ورته وهلي خو ځواب نه وركوي.
تاسو راته ويلي شئ چې خورجانه اوس څنگه ده؟
سمندر خان ځواب وركړ:

عزتمند شې بچي! هو دخداى فضل دى اوس ركه روغه ده، خواستراحت كې ده، ډاكترانو ورته ويلي چې ترڅو ورځو بايد ارام وكړي، تاسو تشويش مه كوئ، شپني لورته مې ووايه چې اوس يې خوركي بېخي جوړه ده.
اكرام بيا وردمخه شو، زه خويې ورته وايم مگر دا يې نه مني، كه كېداى شي نو يو ځل به ورسره خبرې وكړي چې زه د شپني له جنجاله خلاص شم، د دې به هم زړه صبر شي.

هو ولې نه دومره څو كولى شي چې هغې سره خبرې وكړي، زه به موبایل ورته واستوم.
اواز يې وكړ.

جلوې! او جلوې!

اخوانه د كوچنې ماشومې اواز راغى څه وايي بابا!؟
راشه دامبايل دې عمه ته يوسه، چې خورجانه يې ورسره خبرې كوي.

ماشومې مبايل واخست تر كوتې يې له ځان سره په وړه ژبه زمزمې كولې.
امه! اى امه!

هه داواخله، چادرته زنگ وهلى دى، بابامې وويل چې تاته يې راوړم.
مور يې ورسره ناسته وه، ويې ويل دانو اوس خبرې كولى شي، خودامبايل بند كړى كنه.

مبايل زينت واخست، په غالب گمان چې سكرين ته به يې نه وي
كتلي، همداسې يې غوږ ته پورته كړي وي، په ډېر ماڼېچن او له غمه ډك
اوازي يې وويل:

بلي سلامتيا ليكم! بلي ستا اواز نه راځي.

مور يې ورته وويل: لورې! ته دې خبرې وکړه زه درته بېرته ژر راځم.

اکرام شکر و وېست بڼه شو چې دا خو ولاړه.

له دېخوا اکرام پرې په ډېره ملاتمه بڼه اواز وکړ.

زينت! تا ولې داسې وکړل؟!

ايا تا دخپل ژوند او کورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړي؟

زينت ټکان و خوړ چې دا خو اکرام ده تشويش يې شو چې له پلار

سره به يې څنگه خبرې شوې وي، په ژړا شوه، فون يې بند کړ، خو اکرام

بيا ورته زنگ و واهه، له اوکې کولو سره زينت وويل:

زه اوس روغه جوړه يم، گرانې ته تشويش مه کوه، زه درته بيا زنگ

وهم. اکرام پوی شو چې بيا يې څنگ ته مور او يا کوم بل څوک راغلل.

زړه يې بڼه شو، له ځان سره يې وويل شکر خدايه چې له مرگه دې وساتله، په

همدې وخت کې زينت ورته مسج را واستوه، ته زنگ مه ووهه، چې هره لحظه

راسره خلک وي، زه خپله درته فون کوم، اکرام په دې خبرې سره نور هم ډاډه

شو.

دوه درې ورځې اکرام زنگ ونه واهه او نه زينت زنگ و واهه، اخر اکرام ځان

کنټرول نه شو کړای، زنگ يې ورته و واهه، خودهغې مبايل بند و.

په سبا زينت ورته زنگ و واهه، اول يې بڼه ډېر ورته و ژړل بيا يې ورته وويل:

اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي او که سبا، دا کار به حتماً کوم خوتانه يوه

هيله کوم چې خپل ژوند په خپله طريقه پيل کړه زما په فکر کې نشي، تاته زه

په هغه مینه قسم در کوم چې له ماسره یې لرې زما په اړه به هېڅ تشویش نه کوي، داسې وانگېره چې ما اوتا هېڅ نه پېژندل.

-گوره گرانې دادحل لارنده، کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، مور باید تل، یواځې دځان په اړه فکر ونکړ او دزړه خبره ونه منو، ځکه دپروخت دزړه خبرې اوفیصلې سمې نه خپږي، هیله کوم ځان هوښیار کړه.

داکرام خبره یې قطع کړه، هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، خو زه پوهېږم چې زما په ازل کې یې څه لیکلي دي، تاته خوشحاله ژوند غواړم اوماته دمرگ اوځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوي کوه اکرامه!

-وگوره زینت ته ځان پوی کړه، هرڅه به خدای پاک سم کړي، زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستاپه زیان کار نه کوي، ستالپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی، ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ، خپل اوخپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي، بیابه یې دهلک په اړه هراړخېزې خپرنې کړې وي.

ستاپلار اومور خوله دې خبر نه ول چې زه اوته مینه کوو، زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره دمینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي او کېدای شي چې دخپلې پښتونولۍ په سبب دمرگ تریولې ستاترخنګه در ورسېږي، نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړي، زه پوهېږم چې داډېره سخته خبره ده، خو گوره کومواشخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي هغوی همدومره مشقت او دردونه گاللي اویبایې دانومونه خپل کړي کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.

زینت جانې! زه هېڅکله هم تانشم هېرولی، ته زما دسترگوتور یې خو اوس هېڅ نشي کېدای، هغه څه چې زما اوستاپه فایده دي هغه ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي، زه به له تاسره په هره ستونزه کې

مرسته و کرم، خوته یواځې زما یوه خبره ومنه گرانې چې هېڅ داسې کارونکې چې خدای مکره سباده کورنۍ ته ستا په سر څوک پېغور ورکړي.

داسر ا تل دنظم دوه درې کړۍ یې ورته وویلي چې:
د ضروري نده نادانې چې هم ستا به کېږي
د قسمتونو فیصلې په اسمانونو شوي
اوته په ځمکه کښه را کاږي چې دابه کېږي
زه ستا د مینې نه منکر نه یم خوڅه وکړمه
خو هغې بیا هم دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې وي، دهغه خبره یې نه منله.

- بس هرڅه چې وي زمانور ژوند ندی پکار، زه به له تاپه ژوند اور پورې کوم، نه یې غواړم.
- څه چې غواړم هغه مرگ دی، نور ته زما په اړه هېڅ اند پښنه مه کوه.
بلاخره، دوه درې میاشتو کې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په قسمت کې به همداسې لیکل شوي وو.
دا چې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغو یې ورته یوه ورځ وویل ماهم کوژده وکړه.
خونه یې منله ورته یې وویل:
- ته دروغ وایي.

اخر یې ورباندې ومنله او قانع یې کړه چې دا خبره رښتیا ده.
یوه ورځ زینت اکرام ته په تېلیفون کې وویل، چې کابل ته دخپلې ترور کړه ځي.
اکرام په دې خبره دېر خوښ شو، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ خوبه یې وگورم، ورته یې وویل:

بنه نوکله به راځي او رښتيا ټوکې کوي که رښتيا وايي؟
 زينت ورته وويل رښتيا وایم، زه تاسره داسې ټوکې لرم؟
 دواړو وخنډل، بس که د خدای رضاوي او ژوندی و م نو بلې اونۍ کې درځم.
 زينت په رښتيا بله اونۍ کابل ته لاړه، هره ورځ به يې له اکرام سره د ترور له
 لورگانو پټې خبرې کولې، يوه شپه يې د ترور يوه لور چې مرسل نومیده په
 اطاق کې ورسره يوځای وه، اکرام ته يې زنگ ووايه، د ټلوېزيون اوز هم
 پورته وو، خو د دې اواز يې سم نه شو اورېدای، اکرام ورته وويل:
 ولې په جگ اواز خبرې نکوي؟

هغې ورته وويل مرسل راسره ده او ويښه ده، په خپل موبايل کې گيم کوي
 ځکه په جگ اواز خبرې نه شم کولای.

په دې شپه زينت له اکرام سره څلور شپيته دقيقې خبرې په پسپکو
 وکړې، خو کله چې ۲۰ دقيقې پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات
 ډول اړيکه قطع شوه، بيا يې زنگ ووايه خو زينت ۴ دقيقې پس ورته وويل:
 اکرامه! لږ صبر وکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خيسته پيښته
 شوم، ساه مې هم تنگه شوه.

د باندې ووتله، دمه يې وکړه، بېرته کوي ته راغله زنگ يې ورته ووهه.
 خوداځل يې خبرې يوڅه ډاډه اولورې وې، ټلوېزيون اوس هم چلان و، اکرام
 ورته وويل اوس نوڅنگه په لور اواز خبرې کوي که مرسل درنه پوښتنه
 وکړي، څه ورته وايي؟

زينت ورته وويل:

مرسل ويده شوې او د ټلوېزيون ترڅنگ ده زما اواز نه اوري، که ويخه هم
 شي، زه يې وينم، بيا فون بندوم.
 اکرام ورته وويل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وويل څنگه؟ دلته خو ډېر بيروبار دی، څنگه به شي، ماسره خو تل
مرسل او د ترور نورې لورگانې مې وي.
اکرام ورته د پېښور يوپه اصطلاح وويل:
کېنه مې!

خو يوه پکې ملگرې کړه، خبره ورسره ياده کړه، ورته ووايه چې دلته مې
د کورس استاد دی راځه چې سبا يې څنگ ته ورشو، زه به د دفتر ادرس
رد کړم، دواړه راشئ.

زينت ورته وويل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغماني چل پرې وکړم، خو که
بريالی شم.

هغه هم ډېره چهارصد وبيسته ده.

اکرام ورته وويل خیر ته خو يوڅه وکړه، دومره به هم نه وي که بيا هم ونه
شونو ماسره اړيکه ونيسه يو بل چل درته بنايم.

هغې وويل سمه ده، همدا سې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي کړمه بڼه
ده هغه په کابل کې بلده هم ده.

په دې وخت کې اکرام له يوه تلوېزيون سره ديوي خپروني د پرډيوسر او
پرزينت پرې توگه کار کاوه.

يوه ورځ چې د سبا يې دخپروني لپاره مېلمانې راوغوښتل ترڅو خپروني
ثبت کړي، دوه مېلمانې يې پيدا کړل او د درېيم په لټه کې وو، چې زينت ورته
فون وکړ.

همدا چې فون يې اوکې کړ، هغې وويل:

اکرامه! سباته وخت لري، چې درشم؟

د خوشحالي ساړه يې په زړه ورننوتل.

ورته يې وويل:

دانو اوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه گرانې ته به زما خواته راځي او زه به وخت نلرم؟
خو گوره چې مرسل هم راسره ده او ای!
هغه گوره ډېره شوخه هم ده.
اکرام ورته وويل:

پروانکوي، سباته زما دکار دفتر ته راشئ، ټلوېزيون ته به موهم بوخم.
نه نه زه هلته نه ځم، خلک به مو ټلوېزيون کې وگوري.
اکرام په ټېليفون کې په لوړ او از ورته وخنډل، نه لېونۍ نه دې وينې.
- بنه سمه ده ټوکه مې وکړه، درځو خو چکر به راکوې گوره!
اکرام ورته وويل سمه ده تادې الله راولي، ځان به درنه څار کړم.
- غلې شه اکرامه! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې ته
تنگرهار ته راتلې، مادرت همداخبره وکړه او په بله ورځ تاباندې مو تر ټکر
شو اوس مې، دا خبره هېڅ نه خونېږي.
- بنه سمه ده، ځان درنه نه څاروم، زه هم دومره باتور نه يم.
سباته يې، له يوې تر درې بجو سټډيو بوک (ريزرف) کړه، مېلمانې يې هم په
يو بل پسې وخت کې راوغوښتل.
سهار وختي پورته شولمونځ يې چې وکړ، له چای څښلو دمخه يې کلين
شيف او حمام وکړ، په ځان يې سمه خواري وکړه، نوې درېشي اونېک ټايي
يې واغوستل، بنه قېمتي سپرۍ يې استعمال کړه، لس بجې وې چې زينت
زنگ ورته ووهه.

ته چې غوږې پورته کړې، هغې ورته وويل:
- عالي جنابه! اوس خودې له دفتره راووځه کنه.
- څه راووځم مطلب دې څه دی؟
- ته خو يو ځل راووځه او يا ووايه چې کوم شعبي ته درنوځو؟

اوچته پاڅېده، دروازه يې خلاصه کړه، گوري دوه پتلون کړې جنکۍ، چې په غربي ستايل يې ځانونه جوړ کړي، ددروازې مخې ته ولاړې دي، زينت تورې عينکې په سترگو او د عمه لور يې مرسل پاس په وېښتوکې ټومبلې وې، دواړو ته يې، ښه راغلاست ووايه، دفتر ته يې دننوتلو بلنه ورکړه، داخل ته چې ننوتې، زينت عينکې لرې کړې، لاس يې ورکړ، ترډېره يې اکرام لاس په خپل لاس کې کلک نيولی وو، اکرام باور درلود، که مرسل ورسره نه وای نو زينت ښه کلکه غاړه ورکوله، خومرسل يې مخې ته ديوال جوړ وو، له دې سره تر سترې مشي، وروسته يې مخ مرسل ته وړاوه.

-مرسل جان تاسو ښه ياستئ؟

-هو مننه كوم صيب تاسو څنگه ياست؟

مرسل د زينت په لور مخ وړاوه، ورته يې وويل:

-زينت جانې! دومره کوچنی او ځوان استاد؟

-زه خو وایم چې ته به يې استاده يې.

هغې ورته وځنډل، هو دا زما استاد دی، او وياړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره يې پسې وغزوله، واقعاً چې با استعداد او با سليقه ښکاري.

اکرام ورته وويل، خوشحاله اوسې، اغلې مرسل، خو ودې نه ويل چې تاسې په څه بوخته ياست، زده کړې مو څومره او په کومه برخه کې کړي، اوربستيا

ته هم د زينت په شان تنبله يې او که څنگه؟

د زېنت تندې تريو شو د سترگو په کونجونو کې يې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ، زه دکابل پوهنتون د ژورنالېزم د پوهنځۍ د دوهم کال محصله يم.

د زينت لکه چې نور اکرام او مرسل په خبرو رخه راغله، په خبرو کې يې وړ ودانگل:

خير نوزه به ولاړه شم، بس همدا تاسو خبرې كوي.
درېواړو وښه په لوړ او از و خندل، اكرام خپلې څوكۍ كې كېناست.
د دفتر مستخدم ته يې چې څنگه هدايت او رهنمايي كړې وه هماغه شان يې
كړي و چاى يې له څو ډوله كېكونو او بيسكتو سره راوړ.
مرسل وويل ښاغليه، دې ته هېڅ ضرورت نه و، خو زينت غلې وه، د شيدو
چاى پيالو كې واچول شو.

زينت اكرام ته په موسكاسره وويل:
بخښنه غواړم، استاده كولى شم ستاسو له كمپيوټر څخه انټرنېټ ستفاده
كړم؟

اكرام ورته وويل هو ولې نه! خولو مړى داراته ووايه چې كمپيوټر او
انټرنېټ سره دې كله بلد تيا پيدا كړي؟
هغې ورته وويل هغه تا چې داسانه انټرنېټ په نوم كتاب راكړى، كله كله مې
د ورور په كمپيوټر كې د هغې په مرسته كار كوم.
ښه سمه ده راشه مهربانې وكړه.

نجلى راغه د اكرام په نوم فولډر ته ننوته، دانځورونو په كتلو بوخته
شوه، ښايسته ځنډ پورې يې وكتل نوره بېرته دمنې په ويلوسره خپلې
څوكۍ ته ولاړه.

دغه شان شپې څومره ژر تېرېږي دوامه ژر ۱۲ بجې شوې، نور نو بايد اكرام
تلوېزيون ته تللى واى، دوى ته يې وويل زينت جانې راځئ چې څو تلويزون
ته زه يو دوه خپرونې ثبتوم چې ميلمانه مې راغونښتې، تاسو هم له ځانه سره
بيايم اوزه پوهېږم چې د شيدو چاى او بيسكتو مو اشتها خرابه كړه
د خپرونو له ثبتولو وروسته به غرمۍ وخورو.

مرسل وويل نه ښاغليه ډېره ډېره مننه!

مونږبه درنه ولاړې شو زه هم درسونه وایم ازموینې مې رانږدې دي بس دی تاسو مولیدلی زینت راته پروږ وویل چې دلته مې استاد دی اوږه راباندې گران دی یوځل ورځو.

اکرام ورته ویل ډېرمونږه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې ډوډۍ ماسره وخورئ ما زینت ته ویلي زه یو دوه خپروني ثبتوم مېلمانته راځي، اوکه تاسو وایئ نوله مېلمنوبخښنه غواړم، رخصت به یې کړم، مگر تاسوبه ډوډۍ راسره خورئ، دا حتمي او جبري خبره ده.

زینت غلې ولاړه وه، هېڅ یې نه ویل، اکرام پوهېده چې د زینت په زړه کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل زړه ښه ورته تش کړی وای، خو دا اکرام لپاره مرسل ډېره په گټه وه.

مرسل هم ورسره ومنله، د ټلو پزیون په طرف روان شول.

موټر راغی درې واړه پکې کېناستل، هلته چې ورسېدل، په دروازه کې د تلاشۍ په وخت کې یې ورته وویل دا دواړه مې مېلمنې دي، د نورو دوه مېلمنو نومونه یې هم ورکړل چې راوړسېږي او سټډیو ته یې رهنمایي کړي. دوی ولاړل، زینت او مرسل یې انتظارخونه کې کېنولي، اکرام لاندې ښکته شو، ترڅو کېمره مینان، پیدا او سټډیو برابرې کړي.

دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه ښکلې نجونې راغلي دي، ترهغې بېرته پاس ورخته دوه نجونې همکارانې یې له مرسل اوزینت څخه یو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله یې ورسره پیل کړي وو.

خو دوی ورته ډېرې زړورې نه غږېدلې.

یوې همکارې یې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وویل:

اکرام صیب، دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي، خوما شاء الله یوه دبلې نه ښکلې دي.

هغه ورته وویل:

ستاساو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او دیوال شارو ترمنځ چې وي، دادواړه دېوالي شاروگانې دي اوتاسودونې، نو د ونې دشارو بچي، ددېوالي شارو د بچيو په نسبت ژر په خبرورايي.

برېښنا او وړمې په کړس خو زینت او مرسل له ځان سره وخنډل، یو بل ته یې معرفي کړي، وړمې چې د فېشن په نوم یوه خپرونه یې چلوله له زینت هیله وکړه ترڅو ورسره یوه خپرونه ثبت کړي، خو هغې انکار وکړ، بیایې مرسل ته وویل هغې هم ونه منله.

په دې کې دا کرام نارینه وو همکارانو هم یوه یوه سر راښکاره کاوه. دا کرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس یې باید خپرونه ثبت کړې وای، زینت او مرسل یې برېښنا او وړمې ته وسپارلې، او خپله له مېلمه سره سټیډیو ته ښکته شو، د خپرونې په پنځلسمه دقیقه کې باید وقفه اخستل شوې وای، همدا چې د وقفې اناونس یې ورکړ، پنځه شپږ جنکي، د تخنیک شعبې ته راننوتې، اوس نو دا کرام دراډیو د برخې همکارانې، ځلا، سُنن، او یُسرا هم ورسره ملگري شوي وې، کله چې یې د خپرونې اناونس ورکړ اولیدونکیو ته یې ښه راغلاست وویل، مېلمه یې مخاطب کړ، خو مېلمه چې د وقفې پرمهال، یې دنجونو ډله د تخنیک په څانگه کې ولیده، یو دوه ترې هېر شول، خبرې ترې گډې وډې شوې، اکرام تخنیکر، ته اواز وکړ: ستیاپ.

نجونو ته یې وویل:

هیله کوم تاسو دا ځای خالي کړئ، خفه نشئ.

هغوی هم بېرون ووتلې، کله چې خپرونه خلاصه شوه، نو مېلمه دا کرام یو شاعر ملگري و، اکرام ته یې وویل، بریدر دې ددوی لعنت شي، داڅه وو دا؟

هلکه اکرامه! مزې خوتاسو وکړې، مور خو هسې و سوځېدو هه هه هه هه

دی یې رخصت کړې، بل مېلمه هم رارسېدلې ووهغه یې هم سته یو ته بوته، خپرونه پیل شوه، چې داخل یواځې زینت د تخنیک په څانگه کې رابنکاره شوه.

اکرام چې ولیده، زینت یواځې وه، نور یې هم ځان روب داب کې کړې، ترڅو زینت ته ځان په خپل کار کې ډېر بریالی وښيي. هغې هم خواړه خواړه ورکتل، خواکرام ځکه نه شول ورکتلای، چې له مېلمه سره یې په موضوع خبرې کولې او باید خپلې کمزې ته یې کتلي وای، دوقفې اخستوپه وخت کې یې زینت ته اشاره وکړه، ترڅو سته یو ته دننه راشي.

دخپرونې تخنیکر چې مصطفی نومېده، زینت یې راوسته، سته یو کې یې دکمزې شاته په څو کې کښوله، داخپرونه یې نوبه په مزه ثبت کړه. دمېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړ شي، خو زینت او مرسل چې له یسرا سره په راډیو روم کې وې، ورپسې ورغی، اواز یې ورته وکړ. خلا!

زما مېلمني را پرېږی چې موږ څو.

هغوی هم راووتلې، مرتضی چې په ټلوېزیون کې یې دموسیقی خپرونه مخکې وړله، له درېیم منزل نه ورته اشارې کولې، ددوی د ټلوېزیون سته یو ځمکتلي کې وه.

هرهمکار به یې چې زینت او مرسل ولیده نو خپل کار به ورنه پاتې و. خلا وویل:

اکرام صیب، ته څو شپې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار دی، هغوی په دې کمو شپو کې دومره خوږې دوستانې شوې وې، چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.

دمو بایل شمېرې یې هم سره یو بل ته ورکړې وې.

اکرام انتظار خونه کې وو، چې خونفره همکارانويې وليد، مخې سره يې پرې
اوازونه پيل کړل.

اکرامه! اکرامه!

داحورې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟

نوید چې ډېر شوخ ووله اکرام نه يې غېږه چاپېره کړه ورته يې وويل:
ياره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه، ته خو ډېر وران وختې.
ټولوپه يوه اوزو وخنډل.

اکرام ورته وويل:

غلي شئ خدای دې انصاف درکړي، دامې همصنفيانې دي، غوښتل يې
زموږ ټلويزيون وگوري، چابې يوه پوښتنه کوله، چابله، يوه به ويل اکرامه!
داچېرې ژوند کوي؟

بل به ويل نو دکوم ځای دي؟

شبير وويل:

ماخولاتراوسه په پښتنو کې په داسې ستايل جنکۍ نه وې ليدلې.
نور يې اکرام له پښتنوتنگ شو.

چې هغوی هم راوختلې، خو اوس هغه زينت او مرسل نه وې کومې چې له
اکرام سره راغلې وې.

دهغوی د دفتر ارايشگرې په دواړو نوره خواري هم کړې وه.

دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه يې نه ه.

دواړه يې خپلو ولاړو همکارانو ته وروپېژندل.

دازينت او دا مرسل ده.

زينت او مرسل هغوی ټولو ته دسلام په نيت سروڼه و خوځول.

اکرام هغوی ته وويل:

ښه نو هلکانو! دخدای پامان، موږ پوهنتون ته ځو.

مرسل او زینت له نجونوسره خدای پاماني وکړه او روان شول.

ورپسې وریسې او ازوکړې:

-اکرام صیب دوی به بیا هم کله راولي ښه!

-ښه سمه ده راولم بې.

ددروازې څخه په وتلو کې بې یوې بلې ته لاسونه و خوځول اوداسې بې

وویل:

-بای قندولکو!

ددفتر موټر کې کېناستل، راروان شول، موټر بې په شهرنو کې رخصت

کړ، دوی یولوکس هوټل ته ننوتل، دغرمې ډوډۍ بې نږدې درې بجې

وخوره، له ډوډۍ خوړولو وروسته زینت وویل، استاده ډېره ډېره مننه، نن

مې د ژوند تر ټولو له خوښیو ډکه ورځ ده.

کاش هره ورځ همداسې وای.

اکرام دشوخی په ډول ورغبرگه کړه.

بس ماسره گرځه هره ورځ مزې کوه.

مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي، بې څرگنده کړه، ویل بې:

واقعاً نن بېله ورځ وه.

اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جریان کې

خو خوځله له کوره وریسې، زنگونه، هم ووهل شو، زینت وویل: چې موږ څو

اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته بې وویل چې پټه ولاړه نشي، هرکله چې

تللي ما خبر کړه.

زینت وویل حتماً دې خبروم

اوس دخدای پامان، زینت لاس ورکړ، او دواړه په چکر چکر روانې شوې.

اکرام ترهغې وریسې کتل چې له سترگو بې پنا شوې.

کورته چې ورسېدې نو مرسل زنگ ورته وواهه.

سلام اکرام صیب!

ولا ڊپر خوند یی وکړ، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو، موږ کورته راوړسېدو.

دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړ:

-زه همدا اوس روانه یم، جلال ابادته، اکرام ورته وویل داڅه وايي، او ولې داسې یوناڅاپه؟

هغې ورته وویل ورور یې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.

اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس یې امکان نه وو، خدای پاماني یې ورسره وکړه، کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته یې داکرام د اطمینان لپاره ورته زنگ وواهه.

دوه ورځې یې خبرې ونکړې، اکرام بیادخپل زړه له بدې گواهي ډېر تنگ شو، له ځان سره یې وویل:

حتماً بیا کومې بدمرغې بلا دده په لور دقدم ایښودلو نیت کړی دی، له ملگرو سره ناستې پاستې هم خوندنه ورکاوه، همدا دلیل وو چې ډېر وخت به ورنه بیل او ځانته گرځېدده.

سهار چې دفتر ته ولاړ، کمپیوټر یې روښانه کړ، بې له کوم څه کولویې بېرته بند کړ، د دفتر مستخدم غلام ته یې اواز وکړ:

غلام کاکا!

که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه، هغه هم دنبه صیب په ویلو سره دچایو د ترموز په طرف روان شو، اکرام چې کتابخانې ته ننوت، په الماریو کې په ایښودل شویو کتابونو یې نظر تېر کړ، پرته د کتاب راخیستلو څخه په کوچ کې په چټکۍ سره کپناست، په ښي لاس یې خپل تندي ونیو، دهسک په لور یې وکتل.

- ای خدایه! ولې دې زما ژوند د داسې دغمونو او ستونزو په گردابونو کې ایسار کړی دی، ولې راته یوه دحل لاره نه بښي، زه به نو ترخو داسې يم، ای الله یوا حسان خوراباندې وکړه، هغه څه راته راکړه چې تايې هر مخلوق ته دور کولو ژمنه کړې، خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.

ای پاکه خدایه ماته مرگ راکړه، زه نور په دې بدرنگه نړۍ نه غواړم قدم کېږم، دانوڅومره له بدمرغيو ډکه دنیاده.

همداسې يې پورته کتل، له ځان سره يې خبرې کولې چې د کتابخانې دروازه ټک ټک شوه، ځواب يې ورنکړ.

غلام کاکا دروازه نیمه را خلاصه کړه.

- صیب! زه داخل ته راشم؟

- هوډ پر وڅښه کاکا

غلام کاکا څه ونه ویل د چایو پیاله چې له یو چاکلیټ سره په شیشه یي قاب کې ایښودل شوې وه په میز يې کېښوده او له کتابخانې ووت، اکرام مخ کې ایښی مېز په زوره په سوک وواهه، نږدې وه پیاله ترې چپه اولاندې وغورځوي، همداسې يې چپ طرف الماری نه یو کتاب راکش کړ، دامریکايي لیکوال ډیل کارنگي لخوا لیکل شوی (دژوند لار) کتاب وو چې پښتو ته ژباړل شوی وو، د کتاب دمنځ پاڼې يې پرانیستې، خو کتاب کې ورته د تورو پرځای دزینت بنکلي څهره ښکارېده، چې دامهال ډېره غمجنه اوله یو دنیا فکرونو سره يې دده سترگو ته کتل.

- او ووف گرانې دلته هم ته يې؟

بیایي شروع وکړه، زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم، ماته خو هېڅ چل نه راځي، زه څنگه تر تا در ورسېږم.

ای خدایه چې مینه او محبت دې پیدا کاوه نو داپښتودې ولې ورسره پیدا کوله.

سپينې اونسکې يې په مخ روانې شوې، دازه په څومره سخته ازموينه کې راگيريم، بيا به يې وويل.

په ما پسې بلا چې زينت به څنگه وي ويل يې چې نن سبا يې دواډه نېټه هم ټاکل کېږي، چې څه به شوي وي، دادوه ورځې مې ورسره خبرې هم ندي کړي.

زينت ورته ويلې و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې گرانې شوې دي ځکه چې ټول دواډه په اړه خبرې کوي، څوک دنجلۍ لپاره لباسونه، فرش او ظرف اخلي، څوک دهلک لپاره او څوک دمېلمنو په اړه خبرې کوي. ددې لپاره چې اوس زينت له پخوانه يوڅه بڼه شوې وه، ناروغي يې هم بڼه وه، خسروگنۍ يې هم بېرته کوله چې اينگور ترکوره کړي، خاوند يې هم ډېر ورته وارخطا وو.

اکرام پيال له خولې ته پورته کړه خولايې ورنه غږ نه وو کړی، چې موبایل يې وشرنگېد، بېرته يې پيال له قاب نه اخواپه ميز کېښوده، موبایل يې وکوت گوري چې د زينت زنگ دی.

داخو زينت ده، کاش چې بد زير راته ونه لري، نور يې نو هېڅ توان نلرم. زړه نازړه يې دتائيد تنۍ کېکارله.

-ها گرانې ته څنگه يې؟! -

-زه بڼه يم اکرام او ته څنگه يې؟ -

-هيله کوم له مادا مه پوښته چې څنگه يم، له سترگو مې اورونه الوزي، نه پوهېږم څه وکړم؟ -

-هېڅ مه کوه، ته خبر يې چې راتلونکې پنجشنبه دواډه ورځ وټاکل شوه؟ -

-ها! څه وايې؟ -

-رښتيا وایم، بېگانه هغوی راغلي وو، خبره يې سره وکړه.

اوف زینت ! بس یواځې همدا زیری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې کله به له تاسره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دلیدو چانس له لاسه ورکوم ، دادی داتیگه دې هم په سر راته ونيوله ، اوس یې راباندې راوغورځوه چې ورلاندې شم او بېخي رانه خلاصه شي .

زینت وویل ، ولې ته څه فکر کوي چې زه دپره خوشحاله یم ؟ ته پوهېږې چې زما زړه له وینوډک دی ؟ او بیا خواته ماویلي وو کله چې زه ژوندی نه پاتې کېږم او مرم .

- په دې خاطر چې زینت ته یوڅه روحیه ورکړي ورته ویې ویل :
نوڅه وکړو گرانې ته ووايه ، تاته خومې په هغه ورځ هم وویل چې راءه کومه خوابه ولاړ شو ، څه وخت وروسته به مشرانوته خبر ورکړو ، گوروبه ورسره چې هرڅه کېدل ، خوتا ونه منله .

زینت ورته وویل زه پوهېږم چې ستا خبرې په واک ندي ، بس دابه زمورې قسمت کې ول ، اوس غواړم له تاسره یوځل بیا هم وگورم که بیا مړه شم نو هېڅ ارمان به مې په زړه نه وي ، زه په دې ښه پوهېږم چې تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي ، ځکه په دې وروستیو کې ډېر ژر ژر راغلي اوس به نو په دفتر کې هم درته څوک اجازه نه درکوي اوستابهانې به هم نورې خلاصې شوي وي چې هغوی ته یې وکړي .

څوکه ته راشې او زه دې ووینم که بیا مړه کېږم هم ځنکدن خوبه مې یوڅه آرام وي .

اکرام ورته غوصه شو .

- ته ولې داسې وایي ، ته خوبېخي له ژونده نا امیده یې ، خیر دی ، خدای پاک خومهربانه دی .

زینت په مات زړه وخنډل ، هو بېشکه چې مهربانه دی خو په ما اوتا باندې ندی مهربانه .

کنه وگوره ولې يې زموږ ارمانونه پوره نکړل؟
 نو اکرام هيله کوم درنه راشه او زما وروستی ارمان پوره کړه.
 اکرام ورته وويل بس ته اوس دا خبرې پرېږده زه حتماً درځم، که همدا نن هم
 راته په دفتر کې ځواب راکوي ورته تيار يم، خوستاليدو ته به درځم.
 -بڼه نو کله به راځي؟

-که ستا غمونو ونه وژلم نو دسه شنبې په ورځ درځم.
 زينت هم سه شنبه مناسبه ورځ وگڼله ځکه په چهارشنبه کېدای شي دلرې
 ځايونو مېلمانې راشي.

اکرام ورته وويل بڼه سمه ده اوس دې خدای مل شه، زه چې در ورسېدم فون
 درته کوم دلیدو ځای به وټاکو، ته په ځان پام کوه.
 خدای پامان گرانه ستا دلیدو په هيله.
 اکرام سره تنی زور کړه.

ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو، ځکه په يوه
 میاشت کې څلور ځله ولاړ، هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې
 څنگه مخکې خوبه میاشت، څلوېښت شپو کې يو ځل راتلې اوس څنگه هره
 اوونۍ راروان يې؟

ده به ورته وويل چې دلته په جلال اباد کې چې زموږ د دفتر څانگه ده، دلته
 يې د ځينو کارونو لپاره مرکزي دفتر را استوي، په دې خاطر چې دی ورته تر
 نورو ډېر اعتماد يې شخص دی.
 کورنۍ به يې هم باور وکړي.

د دوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتيدو وروسته يې دننگرهار لاره
 ونيوله، څو ځايه لاره هم بنده شوه، د شپې يوولس بجې کورته ورسېد، ټول
 ویده وو، ده هم څوک خبر نکړل، له خپل کشر ورور، ساحل سره په حجره کې
 ویده شو.

ساحل ورباندي پوی نه شو، سهار چې وینن شو گوري ترڅنگ یې بل څوک هم پروت دی خو کمپله کې یې ځان تاو کړی وو پته یې نه لگېده چې څوک دی، له ځان سره یې وویل چې کېدای شي کوم دتره ځوی یې وي. اکرام چې د شپې مزل ډېر ستړی کړی وو د سهار لمونځ هم ترې قضا شو، او ه بجې وې چې راوینن شو، ساحل مطالعه کوله، چې ده ورباندي اواز وکړ هلکه ساحله! ستړی مشې.

-وی!! لالا داخوته یې کنه راغی ستړي مشي یې ورسره وکړه.

کله راغلی یې؟

-د شپې ناوخته وه.

-زه خوبه دې را وینن کړی وم کنه.

-هسې مې ولې له خوبه وپستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوي ستړي به وې.

-بڼه کور کې خلک خبر دې چې ته راغلی یې؟

-نه هېڅوک هم ندي خبر.

-بڼه څه چې څو چای به هم تیار وي.

دواړه وروڼه کورته روان شول، انگرته چې ننوتل، ماشومانو چې اکرام له

ساحل سره ولید نو چیغې یې کړې هلې گل لالا راغی.

ټولو یې مخې ته رامنډې کړې، راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو، له

ونې هم ټیټکی و بل داچې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطي میده

میده خبرې یې کولې، د اکرام په لمنې پورې ونښت.

-کاکا ماته چیشی؟

(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)

کرام جبب ته لاس کړ لس افغانۍ یې ورکړې.

-هه داواخله تاته مې ډېر شیان راوړي دي خولاندي مې د ابراهیم په دکان

کې ایښي، ورشه پیسې ورکړه او شیان به درکړي.

کو چنی خوشحاله دخیلې مور په لور روان شو.
اکرام دمور کوتې ته ننوت له ټولوسره یې روغې وکړ، دمور لاسونه یې
بنکل کړل، هغې ورته وویل څو یوه څنگه په دومره سهار وختي کې راوسېدې
خیریت خودی؟

هو مورجانې! خیریت دی، اوس نه بلکې د شپې راغلی یم خودا چې ناوخته
وه، تاسو مې په عذاب نکړئ، ډوډی مې هم په لاره کې خوړلې وه، نومې
دابهنتره وگنله چې اوس وگورو.

ټول کپناستل چای تیار و، په شریکه یې وڅښه.
اکرام خپلې خورخانگې ته وویل که زما جامې وي او اوتو ورباندې
وگرځوې نو ښه به وي په ښار کې یوڅه کار لرم دا جامې مې خپرني شوې
دي، هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.

خانگې ورنه پوښتنه وکړه لالا، په موټر سایکل څې؟
هو!

هغې ورته په موټر سایکل هم ټوټه ووهرله.
یوولس بجې له کوره ووت.

ټولته یې وویل دیالیدوپه هیله.

اکرام چې له کوره ووت، موریې لورگانوته وویل:

- نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده، خدای مکره کوم مشکل خوبه ورته نه
وي پېښ شوی، د سرخیر دې یې وي.

یوڅومې سل ځله ورته ویلي چې په دغه میراثي موټر سایکل مه گرځه، زما
نه خوښېږي، دا ډېر بدمرغه شی ده، له ډېرو ځوانانو یې ځوانی
وخوړې، دهیچالحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولگېده بیا
حتمي مرگ ژوبله رامنځته کوي.

لورگانویې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي، خدای مې دې لالا پلو وي، مورې دعاورته وکړئ، چې پخیر بېرته راشي کورته.

خانگې وویل نن ماته هم ښه نه ښکارېده، د جامو ورکولو په وخت کې ما هم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا! خفه غوندي راته ښکاري، خو هغه وویل چې، هېڅ خبره هم نشته، تاته همداسې ښکارم.

کله چې زه له خونې دباندې راووتم، چا ورته ننگ وواکه دهغه نفر خبرې خومې نه اورېدلې، مگر لالامې ورته وویل: ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي، زه کور کې يم، اوس درځم.

دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لار پرېوته، لورگانو ژر درمل راوړل وریې کړل، اوبه یې پرې وپاشلې، په لږ وخت کې بېرته کېناسته.

اوس هم ډېره ناقراره وه، زړه یې نه صبرېده، لورگانوته یې وویل: تاسو مبابیل راوړئ چې زه ورته زنگ ووهم.

خانگې موبایل ورکړ، شمېره یې ډایل کړه، خوداځواب یې دترلاسه کړ: - کومه شمېره چې تاسو غواړئ ورسره اړیکه ونیسي، مصروفه ده.

بیایې زنگ وروواکه، خوداځل یې زنگ تېرولوسره waiting call ولیکل، اکرام چې ولیدل دکورشمېره ده ځواب یې ورکړ.

- بلې!

- ځویه ورسېدې پخیر؟

- سلام مورجانې ته یې؟ هو ورسېدم.

- ای ځویه! ته ځویه ښه یې کنه، ماته نن بل ډول په نظر راغلي؟

داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و، راډک شو، ستونی یې بند شو، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه، چې زړه دې سپک شي، خوددې لپاره

چې مور به يې له ډېر تشويش څخه مړه شي، په دې خاطر چې اکرام ډېر ورته گران وو.

د خپلې ژړا دور کولو لپاره يې په تېزه وټوخل، او غولونکې خندا يې وکړه. نه نه مور جانې هېڅ خبره هم نشته، روغ رمت يم، ته هېڅ فکر مه کوه، کارونه مې خلاصوم، او ډېر ژر درځم پخپير، دعا راته کوه مورې!

مور يې وويل تل دې دخداي پاک نظر درباندي وي، دهغه (ج) درحمت سيور دې په سراوسه

مننه مور جانې مينه درسره لرم، دخداي پامان.

اکرام چې تر دې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو، موټر سايکل يې ورته وسپاره، ورته يې وويل چې زه بناړ پورې ځم، او بېرته راځم، دخالد دوکان له بناړه يوڅه وتی و، هغه ورته وويل غرمه ده ډوډۍ وخوره بيا ولاړ شه.

خو اکرام نن يواځې د زينت ليدو ته ډېر وړې او تېرې وو، نو يې ورته وويل: مننه دادې درباندي قرض وي اوس مور يم، همداسې روان شو، په يوه سټرينگي ريشکا کې کپناست، ولاړ بناړ ته اوله بناړه د زينت دوی دکلي په لور.

لومړی ځل وو چې دهغوی کور ته ډېر نږدې ورته. داهرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پيدا شي، څوک به يې ووينې، او يابه وشرمېږي.

کله چې کلي ته ورسېد زينت ته يې زنگ وواوه، هغه چې دا کرام دفون په تمه وه، له اوکې سره يې وويل:

- چېرې يې گرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.

- زه را ورسېدم، سيده ولاړ د زينت دوی باغ ته، قسمت ورسره ياري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و، څارويو ته يې گيا اچوله، اکرام هغه وليد خود باغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت، باغ دکور له

طرفه هم دروازه لرله، چې د ترکاری او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.

زینت ددې په خاطر چې څوک ورباندې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي، خپل کوچنی وراره یې، له ځان سره له لاسه راو نیوه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.

دا کرام چې ورته فکر شو، بې فکره یې پر طرف وروان شو، خو زینت ورته د حوصلې کولو اشاره وکړه.

په داسې حال کې یې دسترې مشي په نیت زینت ته لاس وراوږد کړ چې له سترگو یې یو مخ او بڼکې بهېدې.

هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه، راځه چې هغې طرف ته ولاړ شو، هلته د گلانو لوړ، لوړ بوټي دي ونې هم گڼې دي نو څوک به مونه ویني.

همداسې یې وکړل.

گلانو ته ورسېدل دواړه یو بل ته مخامخ کېناستل، درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.

اکرام خپلې گوتې د زینت په گوتو کې ورکړې.

ښه گرانې ښې ډېرې خبرې راته وکړه، نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې خو ورځې وروسته یې راته وکړې.

زینت ورته وویل:

نه! نن یواځې درته گورم او خبرې نشم کولای، خدای خبر بیا به دې وگورم او کنه.

هسې هم مرم پاتې کېږم نه.

هیله کوم زینت! داسې مه وایه.

ای ساده گی. په مینه کې چې دردونه، غمونه، بېلتون، ژړاگانې او اوښکې
تویول نه وي نو بیا خو خوند نه کوي، هغه چامینه کړه او هغه به لاڅنگه مینه
وي چې داشیان پکې نه وي.

زینت په وچواو پتريو نیولیو شونډو په غلي او ازورته وویل:
- هو گرانه ته ښه وایي خو له دومره غمونو گاللو او زغمولو وروسته خوبیا
وصل په منع کې وي کنه؟!
ته ماته ویلي شې چې زما اوستاد مینې دې پیوند ته کوم نوم ورکړو، دې ته
څه ډول مینه وایي؟

دوی په خپلو خبرو گرم وو له زینت نه یې وراره هېرشوی وو، خو شېبې یې
ددې ترڅنگ لوبې وکړې، داپه خپله مینه مسته او مصروفه شوه کوچني
ماشوم یې نور له سترگو او فکر څخه پناه شو.

هلک په کوچنیو پښو کورته تللی و، دوه بجې وې چې زینت اکرام ته وویل:
ښه گرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وگورم، او هېڅ
مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چا سره خبرې وکړم.
غواړم گونگه شم.

نو گرانه هسې نه څوک راباندې پوی شي، مړه به مې کړي، دخپل ځان غم نه
راځي.

تابه هم راته مې کړي

اکرام چې دزینت له خولې دا خبره په ژرغوني او ازواورېده چې: تابه هم راته
مې کړي، ټوله دنیا ورته ږنده په نظر ورغله، له زینت نه یې لاسونه
چاپېرکړل، په زړه پورې یې دومره کلکه ونيوله، چې هغې ورته ویل ډېر زور
مه راکوه.

دزینت په اوږه یې مخ ولگوو، یو دبل دزړنو دریا یې ښه په اسانه اورېده.

دوه درې دقيقې يې همدا سې سره نيولي وو، چې زينت هڅه وکړه، ځان ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زېنت ورته کتل، اوويې ويل:

-گرانه! يواځې له تاسره مينه لرم.

-زه هم يواځې تاسره مينه لرم، ته مې اوله او اخره مينه يې زينت!

زينت يې لا پوره پرې ايښې نه وه چې له څو پرلپسې فيرونو سره دواړه هماغه شان نښتي دځمکې غږې ته دگلانو په فرش ور پر بوتل، زينت پر گلانو او اکرام د زينت پر سينه نسکور شو.

دزينت مشر ورور شکېب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو په وينويې دباغ گلونه خړوب کړل.